

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2096

11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Λουκά καὶ Δανιὴλ Στυλιτῶν, Αἰμιλιανοῦ μάρτυρος, Βαρσαβά μάρτυρος, Λεοντίου ὁσίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7^ην ΣΕΛ.

ἤσπε ἄλλωστε ἡνά συμβεῖ αὐτό,

Όταν τό μάθημα τών Θρησκευτικῶν ἐμφορεῖται ἀπ' ὅλα τά παρραπάνω δέν εἶναι δυνατόν νά πληγῶσει κανένα ἐτερόδοξο μαθητή μά, ὁ ὁποῖος θέλει καί ἐπιθυμεῖ νά παραμείνει καί νά παρακολουθήσει τό μάθημα. Πῶς θά μπο-

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

Έννεακόσιες χιλιάδες ευρώ διά την διδασκαλίαν του Κορανίου!

ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ που τὰ «καλόπαιδα» τοῦ Ἰσλάμ σκοτύνουν ἀθώους στοῦ ὄνομα τοῦ «θεοῦ» τους Ἀλλάχ, γιά νά πάνε στόν «παράδεισον», οἱ κυβερνήντες μας ἀνοίξουν στοὺς γενναϊοδωροὺς «μπε(α)χτάδες» τους καὶ μοιράζον «ζεστό» καὶ μπόλικο χρήμα στοὺς μουσουλμάνους, γιά νά γίνουν «καλλίτεροι» μουσουλμάνοι! Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας διέθεσε 900.000 ευρώ γιά τὴν διδασκαλία τοῦ «Ἰερου» Κορανίου! Ο λόγος: «Ἡ ἀνάβθμιση αὐτὴ θὰ καταστήσῃ τὴν Ἑλλάδα πρωτοπόρα σὲ ευρωπαϊκὸ ἐπίπεδο σὲ θέματα διαχείρισης τῆς μουσουλμανικῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης ἐνῶ συγχρόνως εἶναι ἀπολύτως σύμφωνη μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ τὴς εὐρωπαϊκῆς Συνθήκης!» Τὸ ἱστολόγιο <http://www.briefingnews.gr>, ποὺ ἀνέβασε τὴν εἰδηση, σχολιάζει

Παπικὸς ἡγούμενος ὑποκριτῆς καὶ κλέπτης τῶν πτωχῶν!

Ἡ ΔΙΑΦΘΟΡΑ στὴν παπικὴ «ἐκκλησία» δὲν ἔχει ὅρια. Τὰ θῆκα σκανδάλια «πάντα πακέτο» μὲ τὰ οικονομικά. Δεῖτε τὰ «ἔργα καὶ τὴς ἡμέρας» ἐνὸς φραγκοηγομένου: «Τεράστιο χρηματικὸ ποσὸ, ποὺ προσορίζαν γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπὸ ἀπὸ τὴ μὴνὴ τοῦ Μοντεκασίνου στὴν Ρώμη, σφετερίστηκε ἡγούμενος σὲ συνεργασία μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ. Ὅπως ἀναφέρει δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας La Stampa, ὁ Πιέτρο Βιτορέλι, πρῶν ἡγούμενος στὴ μὴνὴ τοῦ Μοντεκασίνου, μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μάσιμο, υπεξείρεσαν 500.000 ευρώ, τὰ ὁποῖα εἶχαν συγκεντρωθεῖ γιὰ τοὺς ἀπορροχιστὰς καὶ ἄλλους φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς. [...] Ενῆντιπιν προκαλοῦν οἱ δηλώσεις ποὺ εἶχε κάνει σὲ συνέντευξή προῶς τὴν ἐφημερίδα Corriere della Sera, ὅταν δήλωσε πὺς «ἐμεῖς δὲν εἰμαστε ἰδιοκτῆτες τῶν ὁρίων ἀγαθῶν ποὺ ἔχουμε, ἀλλὰ εἰμαστε μόνο οἱ διαχειριστὲς τους. Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ὑπηρεσία γιὰ τὸν πῆλινον. Ποτὲ γιὰ τὸν ἴδιον μᾶς τὸν ἑαυτό». Σὲ πλήρη ἀντίθεση τὸν λεγομένων του, ὁμως, ὁ Βιτορέλι ὅπως ἐπισημαίνει ἡ εἰσαγγελία «εἶχε ἀπεριόριστῃ πρόσβαση στοῦ ταμεία τῆς μὴνῆς καὶ συνέχισε νὰ κάνει ἀναλήψεις χρημάτων νὰ προσωπικῇ χρήσῃ» (Ἰστολ. Τρωκικό2)! Αὐτοὶ εἶναι οἱ παπικοὶ, βουτηγμένοι στὴν ὑποκρισία. «Φωνάζει ὁ κλέπτης, γιὰ νὰ φερθῇβὸ ἡ νοικοκύρης». Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ ἱουδαῖος φραγκοηγομένος: Κήρυττε τὴν ἀκτιμωσύνη καὶ ἐκλεβε τὰ χρήματα τῶν πτωχῶν! Ἄξιος συνησιότης τῶν προκατῶχνν τοῦ!

Ὅλος ὁ ἀγὼν μας γίνεται διὰ ἓνα γράμμα: Τὸ «Ρά»!

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ μοναχισμὸς εἶναι τὸ ἱσχυρὸ ἀντίβαρο τοῦ πτωπικοῦ κόσμου. Ο ἀνέσως ἀγῶνας γιὰ τὴν προσωπικὴ καθάρση, γιὰ τὴν διάσωσή τοῦ «κατ' ἐκόντος». Εἶναι δὲ τόσο λεπτὲς οἱ ἰσορροπίες μεταξὺ τῆς πτώσεως καὶ τῆς σωτηρίας, ὥστε νὰ εἶναι δυσδιόκριτες στοὺς πολλούς. Δημοσιεύθηκε στοῦ διαδίκτυο τὸ ἀκόλουθο διδακτικὸ περιστατικό: «Κάπου στὸ Ἅγιον Ὅρος, ἓνας ἀσκητὴς φορούσε ἓνα χιλιομπαλμῆνο, σχεδὸν κουρελιασμένο ζωστικό καὶ στὴν διαρκεία τῆς ὀλιγόλεπτης αὐξήτησής μὲ τὴν συντροφία κάποιων νέων ἀνθρώπων πῆρε ἓνα θραυσμα ἀπὸ κεραμίδι ποὺ βρισκόταν πεταγμένο στὸ χῶμα καὶ ἔγραψε πάνω σὲ μίᾱ πέτρα τὴν λέξη ἄγριος». Κατόπιν ἔγραψε τὸ «ρ» καὶ ἀπότεινε, τὸ ἄγιον, «Ὅλος ὁ ἀγὼνας μας», εἶπε, «ὅσων ἐρχόμεστε στὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι νὰ διώκωμε αὐτὸ τὸ ρ, μεταμορφώνοντας βαθμίαιά τὸν ἀγριο κοσμικὸ ἐαυτό μας, σὲ Ἅγιο»! (www.pemptousia.gr)! Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μὴ ἱστορία εἶναι γεμάτῃ ἀπὸ τοῖτοιου εἶδους ὀντολογικῆς ἀλλαγῆς ἀνθρώπινων προσώπων. Ἀνθρώποι ἀπόλυτα ἀρρεμένιοι ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὴν ἀμαρτία, ὅταν γνώρισαν τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία καὶ ἐντάχθηκαν στὴν σωστικὴ ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας, ἤρρεσαν καὶ ἀπὸ ἀγριοι, ἔγιναν ἀγιοί! Χαρακτηριστικὴ περιπτώσιον εἶναι ὁ βίος τοῦ ἁγίου Μουσῶς τοῦ Αἰθίοπτος, ὁ ὁποῖος ἦταν φοβερός καὶ ἀδίστακτος ἡρῆτης, ἔχοντας τοῦ ἐνερνήτη τοῦ ἀπειροπῶς φόνους. Ὅμως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν μεταμόρφωσε σὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλότερους ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας! Καὶ σήμερ στὴν ἐποχὴ τῆς ἀνριότητας, μόνῃ ἡ Ἁγία μὴς Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ μεταμορφώσῃ τοὺς σύγχρονους ἀγρίους σὲ ἀγίους!

Ὡς καὶ οἱ δομινικανοὶ «συζητοῦν» τὴν ἀναγνωρίσιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας!

Ἡ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ἔχει καταστῆ «μεῖζον θέμα» γιὰ τὴν Ἁγία Ἐβρα. Ὡς καὶ τὸ διαβῆτο τὰγμα τῶν Δομινικανῶν ἐκεῖ «ναὶ» στὸν δαιμονικὸ σοδομομορ! Δεῖτε ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ ἐγκριτοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Ἡ ἐνότης τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ἐκστρατεία τῶν ὁμοφυλοφίλων ἐφῆσσε ἔως τὸ συντηρητικὸ τὰγμα τῶν Δομινικανῶν, ἱστορικὰ τοῦ πῶ ἐπιθετικοῦ, διὰ τῆς ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν. Φέτος, ποὺ ἐξοράζονται τὰ 800 χρόνια ἀπὸ τὴν ἰδρυσὶ τοῦ συγκλονίζεται ἀπὸ τὸ βιβλίον Ἀγάπης: Ἡ Ἐκκλη-

εὐστοχότατα: «Κι ἀναρωπιόμαστε: Μήπως ἡ Ἑλλάδα ἔγινε πλέον ἱσλαμικὴ χώρα καὶ δὲν τὸ ξέροουμε;». Ἀπὸ πότε αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι ἂν θὰ εἰμαστε «πρωτοπόροι σὲ θέματα μουσουλμανικῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης»; Εἰμαστε σοβανοί; Ὡς πότε θὰ ἀνεχόμαστε τὸν ραγιαδισμό, γραικυλισμὸ καὶ προδοσία τῶν κυβερνώντων, ποὺ μάλιστα ἔχουν τὸ θράσος νὰ πλάσφρονται καὶ ὡς «καλοὶ Χριστιανοί»;! Ἐμεῖς θὰ προσθέταμε: Δὲν κινδυνεύουμε ἀπὸ κανένα νὰ μᾶς κακοχαρκτηρίσῃ, ἀπλὰ οἱ κυβερνώντες μας μισοῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ πριμοδοτοῦν τὸ Ἰσλάμ. Ὑποβαθμίζουν τὰ Θρησκευτικὰ καὶ ἀναβαθμίζουν τὴ διδασκαλία τοῦ Κορανίου «εἰς πείσμα καὶ ἰνάτι»! Αὐτὸ εἶναι ὁλο!

«Ἡ Φωνὴ Κυρίου» προωθεῖ βιβλίον Καρδινάλιου!

ΣΑΛΟΣ προκλήθηκε ἀπὸ διαφήμιση στὸ φύλλο «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», βιβλίου τοῦ παπικοῦ οἰκουμενιστῆ καρδινάλιου Jean Danielou, σχετικὰ μὲ τοὺς Ἀγγέλους, Ἡ Ἀποστολικὴ Διοκονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἐκδίδει τὸ φύλλο αὐτὸ πνευματικῆς οἰκοδομῆς τῶν πιστῶν, διᾶλεξ ἓνα αἰρετικὸ παπικὸ καὶ οἰκουμενιστῇ, γιὰ νὰ τοὺς «οἰκοδομήσῃ»! Ἐλεεινῶν, γιὰ τὴν Ἀποστολικὴ Διοκονία, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ οἱ σύγχρονοι ὀρθόδοξοὶ θεολόγοι καὶ προβάλλει ἓνα αἰρετικὸ νὰ μιλῇσι γιὰ θέματα πίστεως στοὺς ὀρθόδοξους πιστούς! Ὁ ἐν λόγῳ καρδινάλιος, ὁμοῦς, ἔγραψε στὴν ἐφημερίδα L'Espresso, ὅτι «ἐμεῖς δὲν εἰμαστε ἰδιοκτῆτες τῶν ὁρίων ἀγαθῶν ποὺ ἔχουμε, ἀλλὰ εἰμαστε μόνο οἱ διαχειριστὲς τους. Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ὑπηρεσία γιὰ τὸν πῆλινον. Ποτὲ γιὰ τὸν ἴδιον μᾶς τὸν ἑαυτό». Σὲ πλήρη ἀντίθεση τὸν λεγομένων του, ὁμως, ὁ Βιτορέλι ὅπως ἐπισημαίνει ἡ εἰσαγγελία «εἶχε ἀπεριόριστῃ πρόσβαση στοῦ ταμεία τῆς μὴνῆς καὶ συνέχισε νὰ κάνει ἀναλήψεις χρημάτων νὰ προσωπικῇ χρήσῃ» (Ἰστολ. Τρωκικό2)! Αὐτοὶ εἶναι οἱ παπικοὶ, βουτηγμένοι στὴν ὑποκρισία. «Φωνάζει ὁ κλέπτης, γιὰ νὰ φερθῇβὸ ἡ νοικοκύρης». Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ ἱουδαῖος φραγκοηγομένος: Κήρυττε τὴν ἀκτιμωσύνη καὶ ἐκλεβε τὰ χρήματα τῶν πτωχῶν! Ἄξιος συνησιότης τῶν προκατῶχνν τοῦ!

Οἱ ὑποκριτικὲς δηλώσεις τοῦ κ. Φραγκίσκου διὰ τὸ ἔγκλημα τῶν Παρισίων

ΟΠΩΣ ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες ἔκαμαν δηλώσεις γιὰ τὴ σφαγὴ στὸ Παρίσι, δήλωσι ἐκάμε καὶ ὁ πάπας Φραγκίσκος ὁ θάμβρος ἡγέτιστος τοῦ κρατικοῦ δειγματοῦ, τὸ ὁποῖο τὸν καθιερῶσθε τὸ φασιστικὸ καθεστῶς τοῦ Μουσολίνι τὸ 1929. (Ἀλλωστε τὴ πολιτικὸς ἡγέτης θὰ ἦταν, ἂν δὲν ἔκανε καὶ πολιτικῆς δηλώσεις). Ἀπὸ τὴ δήλωσε: «Πρόκειται γιὰ ἀπᾶνθρώπη πράξη, δὲν υπάρχουν δικαιολογίες. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κομμάτια, ἀπὸ τὴς στιγμῆς τοῦ τρίτου παγκοσμίου πολέμου», δήλωσε ὁ ποντίφικας. Σὲ ἐρώτηση, ἂν μπορεῖ νὰ υπάρξῃ κάποιου εἶδους θρησκευτικὴ δικαιολογία, ὁ Φραγκίσκος ἀπάντησε: «Θρησκευτικὴ καὶ ἀνθρώπινη; Αὐτὸ ποὺ συνέβη εἶναι ἀπᾶνθρώπη». Δὲν μπορῶ νὰ κατανοήσῃ τὸ τί συνέβη, ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ κατανοήσεις αὐτὰ τὰ πράγματα, τὸ ὅτι μπορεῖ νὰ γίνουν ἀπὸ ἀνθρώπου» (ΑΠΕ-ΜΠΕ)! Ρωτᾶμε τὸν ἅγιο πατέρα»: Ἦταν θρησκευτικὴ καὶ ἀνθρώπινη ἡ δικαιολογία, ὅταν τὰ δικά του «καλόπαιδα» ἐσφαγῶν καὶ ἐκάναν τοὺς «αἰρετικοὺς» στὴν «ἱερὰ Ἐξέταση», ὅταν ἐσφαγῶν στοὺς Ουγενότους, ὅταν οἱ αὐνίτες ποὺ σφάνζαν τοὺς Ὀρθόδοξους στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη, ὅταν ἐσφαγῶν 800.000 Ὀρθόδοξους τῆς Καθολικῆς (παρ' ὅλο «κἀλθθη-τό» τὸ ὄντως φρικτὸ καὶ ἀνάνδρο ἔγκλημα τῶν τῆχναριστῶν καὶ μπορεῖ νὰ κατανοῆς τὰ διαχρονικὰ ἐγκλήματα τῆς «ἐκκλησίας» σου; Δὲν τρέφουμε τὴν ψευδαίσθησι ὅτι καὶ πάρομα ἀπάντησι ἀπὸ ἓνα ἱουσιτῇ καὶ δεῖ τὸν ἀρχηγὸ τῆς μαύρης αὐτῆς ὀργάνωσής!

Περισσότερα ἀπὸ 100 ὅτομα ἐπὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν

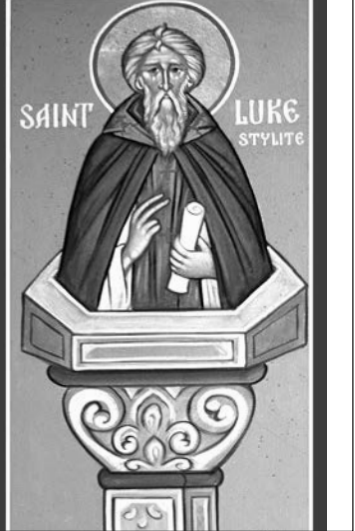
«Μεγάλη χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι». Συμφωνῶ πρὸς τὸ ποσράτ τῆς 22ας Νοεμβρίου 2015: «Τὴν τελετὴ ἀποδοχῆς στὴν Ὀρθόδοξή Ἐκκλησία τῶν ποτὲ ἀποσχισθέντων ἡ πεσόντων ποτὲ αἰρετῆς πραγματοποιήσθη στις 22 Νοεμβρίου 2015 ὁ Μητροπολίτης Βολοκόλαμος Ἱαρίωνας, Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, στὸν ἱερὸ Ναὸ τῆς Παναγίας Πάντων Ὀλιβομένων ἡ Χαρὰ τῆς Μόσχας. Τὸν πανανισμό, τῆς διαφόρους πλάνης καὶ τὰ σχίσματα ἀποκηρύξασε πρὸς ὀρκίσθησαν ἐπὶ τὸ Εὐαγγέλιο στὴν πρὶν στὴν Ἐκκλησίαν περισσότερα ἀπὸ 100 ὅτομα. Νοθεβώντας αὐτοὺς ὁ Σεβ. Μητρ. Βολοκόλαμος τόνισε: «...Σήμερα διὰ τῆς μετανοίας ἔχετε ἐπανάβηθ στὴν Ἐκκλησία καὶ κατ' ἀρχὰς θέλω νὰ σὰς εὐχηθῶ νὰ μὴ πέσετε ποτὲ καὶ νὰ μὴ ἀποκλίνετε ἀκολουθώντας τὴν ὁδὸ τοῦ πονηροῦ. Νὰ ἔχετε τὴν Ἐκκλησίᾳ ὡς σωτήριον σκάφος, τὸ ὁποῖο θὰ σὰς πῆρῃ τὸν καθένα στὴν Βασιλεῖα τῶν Οὐρανῶν. Μὴ ἀποχωρίζεσθε ποτὲ τὸ Εὐαγγέλιο, μελετώντας αὐτὸ κατὰ τὸ δυνατόν καθημερινῶς, διδασκόμενοι ἀπὸ τὸ βίο καὶ τὸ λόγον τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ πὺς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ, ποῖα σχέσι πρέπει νὰ ἔχουμε μὲ τὸν Θεὸ καὶ μὲ τὸν πῆλινον. Καὶ ὅσα διαβάζετε νὰ τὰ κάνετε πράξη...».

Οἰκουμενιστικὴ προπαγάνδα!

Γνωστὸν διαιδικτακὸν πρακτορεῖον ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων, τοῖποιον εἶναι ἀκριβς φιλοπατριαρχεικόν, ἐνὸς τῶν τελευταίων του ἀναρτήσεων περιλαμβάνει ἐγκωμιστικὴν βιβλιοκριτικὴς εἰς οἰκουμενιστικὸν βιβλίον, προσφάτως ἐκδοθέν, ἐνῶ ἀνῆλθρε καὶ βῖνετο τοῦ ΠΣΕ μὲ τὸν τίτλον «Τὸ συγκινητικὸ VIDEO τοῦ ΠΣΕ γιὰ τοὺς πρόσφυγες»! Ἀπορροῖων πὺς οἱ ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ Ὁκ. Πατριαρχείου τυγχάνοντες ἔχουν τὸσόν ἀλλοιωμένον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα.

Ο ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ Ο ΟΣΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ Ο ΝΕΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Στὶς 11 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου Λουκά, τοῦ νέου στυλίτου. Ὁ ἅγιος Λουκάς ἔζησε στοὺς χρόνους τῶν βασιλέων Ρωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογέννητου καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, οἱ δε γονεῖς του ὀνομαζόνταν Χριστοφόρος καὶ Καλὴ. Ὅταν ἐκίνησε ὁ πόλεμος κατὰ τὴν Βουλγάρων, μετὰ ἀπὸ προσταγὴν τοῦ βασιλέα ὁ ἅγιος Λουκάς πῆγε στὸν πόλεμο, ἐπειδὴ ὅμως ὁ πόλεμος ἦταν πολὺ αἱματηρὸς καὶ ὁ ἅγιος ἐπέζησε κατὰ θεία πρόνοια, ὅταν τελείωσε ἀφιερώθηκε στὸν Κύριο καὶ ἐγινε μοναχὸς καὶ μάλιστα ἐπειδὴ πρόκοψε πολὺ στὴν ἀσκησι χειροτονήθηκε ἱερέας, ἐβαλε δὲ κατὰσαρκα σῖδερα, γιὰ νὰ δαμάσῃ τὸ

εἶχε ἀξιώθῃ νὰ παραμείνῃ συνολικὰ σαράντα πέντε χρόνια πάνω σὲ στυλό.

Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν μονοπάτι ἀναζητήσεως...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὅταν τὸ κυρίαρχο πρόσωπο τὰ μαθήματος, ὁ Χριστὸς, εἶναι ἡ προσωπικότης τῆς ἀγάπης πρὸς καθὲ ἀνθρώπο, ἀδιακρίτως χρώματος, φυλῆς, φύλου, συμπατικοῦ καὶ ψυχικοῦ ἐλαττώματος.

Αὐτὸ τὸ ἀναφέρω, ἐπειδὴ ὀριζόμενοι πιστεύουν πὺς, ἀφοῦ στὶς τάξεις μας υπάρχουν καὶ παιδιὰ ἄλλων δοξαστῶν, ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ διδάσκουμε Θρησκευτικὰ καὶ χωρὶς ταυτότητα, κατὶ λίγο ἀπ' ὅλα. Κατ' ἐταῖοιο θὰ ἀλλοιώνε ἀπόλυτως τὸ νόημα τοῦ μαθήματος. Ἐτοί, τὸ μάθημα θὰ μετατρέπονταν ἀπὸ μονοπάτι ἀναζήτησης τῆς ἀληθείας σὲ μονοπάτι σχετικοποίησης τῆς ἀληθείας.

Τρίτῃ προϋπόθεσι εἶναι τὸ μᾶθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ καταφεύγῃ σὲ καθὲ εὐκαιρία στὰ νῆματα τῆς ἐκπαιρηδόδεξης παράδοσός τοῦ λαοῦ μας. Ὅχι στὴν παράδοσι ὡς φοκλόρ, ἀλλὰ σὲ ἐκεῖνο τὸ διαχρονικὸ πλέγμα τῶν καταστάσεων, τῶν περριπετειῶν, τῶν ψυχισμῶν τῶν πνευματικῶν κυρτωφύσεων, ποὺ κατὰφερε μὴ σὸν διδάτῃ τὸν αἰῶνα νὰ «...μετουσιώσῃ σὲ θεομῶς, σὲ ἔκφραση καὶ σὲ πρακτικῆς τὸ πνεῦμα, ποὺ ἀπὸ τὴ φύσι τοῦ εἶναι ἀγαθότητα». Ἡ παράδοσι δὲν εἶναι κατ' στικτὸ, ἀλλὰ μήτῃ ἀναπαραγωγῆς καὶ ὑπερος ἀναδημιουργίας.

«Τὴν ἐλληνικὴ παράδοσι - ὅπως καὶ τὴν γαλική», θὰ μᾶς πεῖ ὁ Σεφερῆς, «δὲν πρέπει νὰ τὴ φαντάζεται κανεὶς σὰν τὸ ζῶδι ἐνὸς ἐκδόχου φερέτρον - ἀλλὰ σὰν μίᾱ ὀνότητι παρούσα καὶ συγκυριῇ, ποὺ προχρῶρε σὰς μᾶς μὲ τοὺς πατέρες μας καὶ προχρῶρετῃ μᾶς μᾶς. Εἶναι μίᾱ πορεία. Μίᾱ μακρόστροφι πομπή, ποὺ ἐνταφιά ἐλεβσικά τοὺς νεκρούς τῆς ἐμπλοπίζεται ὅμως διαρκῶς μὲ νέους συνοδοτῆς».

Καὶ παρακάτω συνεχίζει: «...Ὅποιοι δὲν μπόρεσε νὰ νιώσῃ αὐτὸν τὸν ρυθμὸ τῆς ἀδιάσπαστης ζωῆς, ποὺ γεννήθηκε μίᾱ μέρα ἀνέμωσα σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς λόφους, γιὰ νὰ κυλῆσει, μέσα ἀπὸ μίᾱ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἀλλήλουχια, μέχρι τῆς μέρες μας. Ὅποιοι δὲν μπόρεσε νὰ τὸν συλλάβῃ, στὸ σύνολο τοῦ, σὰν κατὶ τὸ τυρινὸ, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ ἀντιληφθῇ τὴ σημαίνει Ἑλλάδα».

Καὶ ρωτᾷ: Ἐίσαστε πράγματι κατευθεῖαν ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Θερμοκίλλῃ;

- Ὅχι, εἰμαστε ἀπόγονοι μοναχῆ τῆς μᾶνας μας, ποὺ μὴς μίλησε ἑλληνικά, ποὺ προσευχήθηκε ἑλληνικά καὶ ποὺ ἐνῖνεσε τὴν ψυχὴ τῆς ἀνάστασι, τὴ Μεγάλῃ Πασχῇ, μπροστὰ στὸ ζῶδι τοῦ νεκροῦ Θεοῦ...»¹⁹.

Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ, τίθεται τὸ ἐρώτημα:

Τὰ βιβλία τῶν Θρησκευτικῶν ἀναπαρκοκρίνεται ἀραγε στὶς προϋποθέσεις, ποὺ μόλις προαναφέρα; Νομίζω ποὺ αὐτόντοια ΟΧΙ. Καὶ ὁπωσδήποτε θὰ ἦταν εὐχρῆς ἔργον νὰ εἶχαμε καλύτερα βιβλία. Ὅμως, ὁ ἀποφασιστικότερος παράγοντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὅπως, ἴσως, καὶ γιὰ καθὲ ἄλλο μάθημα, ἀναδεικνύεται ὁ δασκαλός.

Τὰ βιβλία τὰ χρησιμοποιοῦμε ὡς διδακτικῆς ἀφορμῆς, ὄχι σὰν μίᾱ εὐκαιρία γιὰ παθητικὸ καὶ νυσταλὸ ἀνασάμμα κεφαλαίων καὶ ἱλικὸ γιᾱ ἐκμύθησι δι' ἀποστήθισεως.

Τὸ ἔργο μας δὲν εἶναι εὐκόλο. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ παιδιὰ «...εἶναι τυπικὰ προϊόντα τῶν διαμερσιμῶν, ὁσθενικὰ καὶ ἀπομονωμένῃ βλαστῷ διαλυμένων ἢ ὑπὸ δαίλυον οἰκογενίῶν, θρεμμένων ἐξ ἀπαλῶν ὀνύμων μὲ τὴν ψυχροφθὴ ἰδιολογία τῶν ἀπομικτῶν συμπερρόντων καὶ δικαιμμάτων, πράγμα ποὺ σημαίνει πὺς, γιὰ νὰ

καρποφορήσῃ ἡ διδασκαλία μας, θὰ πρέπει νὰ τὴν μεταπλάθουμε ἀδιάκοπα σὲ μικρὴ κοινωνία πνεύματος»²⁰, προσφέροντας ἀγαπητικά, θυσιαστικὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας.

«Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς μαθητῆς μας ὡς πρόσωπα ἀναβεῖ τὸν σπινθῆρα τῆς ἀγάπης καὶ σὶς καρδὶς τῶν μαθητῶν. Πολλὰ παιδιὰ σήμερ δὲν ἀγαποῦν, γιὰτὲ δὲν ἔχουν ἀγάπητῃ. Ὁ μαθητῆς διαισθάνεται ἐὰν ὁ δασκαλὸς τοῦ τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν δέχεται ὡς πρόσωπο ἢ τὸν ξεπερνᾷ καὶ στέκεται ἀδιάφορος, ψυχρὸς ἢ καὶ ἐχθρικός σ' αὐτόν»²¹.

Στὸ μάθημα θὰ πρέπει νὰ ἐμπιπτόμεθα καὶ νὰ εὐνοῦσμε τὸν διάλογο, νὰ δημιουργοῦμε κλίμα ἐλευθερίας, ὥστε τὰ παιδιὰ νὰ μποροῦν νὰ δέχονται, νὰ κρίνουν, νὰ ἀμφισβητοῦν ἀκόμα καὶ νὰ ἀπορρίπτουν αὐτὰ, ποὺ ἐμεῖς μὲ περιοσὴ βεβαιότητα τοὺς λέμε.

Κι ἀφοῦ τὰ κάνουμε ὅλα αὐτὰ, νὰ μὴ εἰμαστε βεβαῖοι ἐπὶ τεύχουμε. Ἡ αὐτάρκεια αὐτῇ μᾶς γιὰ τὴν ἐπαροχὴ τῆς βεβαιότητας ὀδηγεῖ, συνήθως, στὴν πνευματικὴ καὶ παιδαγωγικὴ μᾶ ἀποτυχία.

Ἐμεῖς ἔχουμε καθήκον νὰ δεῖξομε στὰ παιδιὰ τὴν κατευθυνθόν. Νὰ τοὺς δώσουμε ἐφόδια, νὰ τοὺς προειδοποιήσουμε γιὰ τὶς πεινάδες τῆς ζωῆς. Ὅμως, δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ στραγγαλίσουμε τὴ μοναδικότητα τῆς προσωπικῆς τοὺς συναντήσεως μὲ τὸν Θεὸ.

Ἄς μὴ λογιζομῶμε ὅτι «τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» καὶ ὅτι ἡ σχέση καθὲ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ ἔχει τὰ δικά τῆς μοναδικὰ καὶ ἀνεπανάληπτα χαρακτηριστικά.

Τὴν ἀεῖα αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ βιμώματος, ποὺ ταυτοχρονα ἐλευθερῶνται καὶ τὸν διδάσκοντα ἀπὸ ἀδιέδοδα πιεστικὰ ἀνχῇ, σκιαγραφεῖ μὲ πολὺ ὥριον τρόπο μίᾱ ἰδιαιτέρα ἀξιοσπρόσβητὴ λοιπὴ διήγησι:

«Ἡ Παναγία μὲ τὸ Βρέθος στὴν ἀγκαλιά Τῆς, ἀποφάσισε νὰ κατέβῃ στὴ γῆ καὶ νὰ ἐπισκεφτῇ ἓνα μοναστήρι. Ὑπερήφανοι ὄλοι οἱ ἱερεῖς στάθηκαν στὴ σεῖρὰ καὶ ὁ καθένας παρουσιασζόταν μπροστὰ στὴν Παναγία, γιὰ νὰ τῆς προσκυνήσῃ. Ὁ ἓνας ἀπήγγελλε ὠρεῖα ποιήματα, ὁ ἄλλος ἐδῆξε τῆς μικρογραφίης τοῦ γιὰ τὴ Βίβλῃ, ἔνας τρῖτος ἀπαιρηβῆσε τὰ ὀνόματα ὁλῶν τῶν ἁγίων. Καὶ οὕτω καθεξῆς, ὁ καθὲ μοναχὸς μὲ τὴ σεῖρὰ τοῦ τῆμερ τὴν Παναγία καὶ τὸ Βρέθος.

Στὴν τελευταία θέσῃ τῆς σεῖρᾶς στεκόταν ἓνας ἱερέας, ὁ πῶ ταπεινὸς τοῦ μοναστηριοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μάθει ποτὲ τὰ σοφὰ κείμενα τῆς ἐποχῆς. Οἱ γονεῖς τοῦ ἦταν ἀπλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ δοῦλευσαν σ' ἓνα παλιὸ τάρκο τῆς γειτονιάς, καὶ τὸ μόνο, ποὺ τοῦ εἶχαν μάθει, ἦταν νὰ πετάει μπάλες στὸν ἀέρα καὶ νὰ κάνει μερικῆς ταχυδακτυλουργίας.

Ὅταν ἦρθε ἡ σεῖρὰ τοῦ, οἱ ἄλλοι ἔσπευσαν νὰ διελύσων μὲ τὴν ἀποδοσι μῶν, γιὰτὲ τῶς ταχυδακτυλουργὸς δὲν εἶχε πῆρε τὸ πῶ σημαντικό νὰ πῇ καὶ ἐνδεχομένως νὰ υποβάθμυζε τὴν εἰκόνα τοῦ μοναστηριοῦ. Στὸ μέτω, στὰ βάθῃ τῆς καρδίας τοῦ αἰσθανόντῃ καὶ ἐκείνος ἀπέραντῃ ἀνάγκῃ νὰ προσ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

‘Απόσυρσιν τοῦ νομοσχεδίου διὰ τὸ «Σύμφωνον Συμβιώσης» ζητεῖ ἡ ΠΕΘ

Ἀθήνα, 16 Νοεμβρίου 2015

Ἀριθμ. Πρωτ. 220

Πρὸς τὸν ἀξιότιμον κύριον Νικόλαο Παρασκευάτοπου, Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, Διαφάνειας καὶ Ἀνθρώπινων Δικαιωμάτων

ΘΕΜΑ: «Ἀπόσυρση τοῦ νομοσχεδίου γιὰ τὸ σύμφωνον συμβίωσης»

Ἀξιότιμε κύριε Ὑπουργέ,

Ἡ Πανελλήνιος Ἑνώσις Θεολόγων (ΠΕΘ) ζητᾶ γιὰ σοβαροὺς θεολογικοὺς, ἐθνικοὺς, κοινωνικοὺς, οἰκονομικοὺς, παιδαγωγικοὺς, νομικοὺς καὶ ιστορικοὺς λόγους, ποὺ ἀπὸ πολλοὺς εἰδημονεῖς ἔχουν ἥδη ἐκτεθεῖ ἐπὶ μακρόν, τὴν ἄμεση ἀπόσυρση τοῦ νομοσχεδίου ποὺ ἀφορᾷ στὸ νέο «σύμφωνον συμβίωσης».

Τρία σημεῖα μόνον υπογραμμίζουμε:

α) Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴ δυνα-

τότητα ἐλεύθερης ἐπιλογῆς ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του σὲ σωστὴ ἢ λανθασμένη κατεύθυνση. Ἡ ΠΕΘ ἀκολουθώντας τὴ διαχρονικὴ ὀρθόδοξη θεολογικὴ παράδοση θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐπιλογή ποὺ ὀδηγεῖ στὴν «ἀσποχία», δηλαδή τὴν ἁμαρτία, δὲν θεωρεῖται ὡς ἓνα φυσικὸ καὶ ὁμαλὸ στοιχεῖο τῆς ἀνθρωπίνης ὑπαρξέας καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εὐλογεῖται. Κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου, γιὰ τὴν ὀρθόδοξή πίστιν εἶναι ἕνας: Πῶς ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὑπαρξὴ προκείμενὴ μὲ τὴ χάρισματά του ἐκ φύσεως ἔχει, νὰ τελεσθεῖ καὶ νὰ ὁμοιάσει κατὰ χάριν μὲ τὸν Θεό.

Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὅ,τι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτὸς μαρτυρεῖται μέσα στὴν Ἁγία Γραφὴ δὲν μπορεῖ, γὰ κανένα λόγο, νὰ γίνεϊ δεκτὸ ἀπὸ τὴν ὀρθό-

δοξή χριστιανικὴ βιβλικὴ καὶ πατερικὴ παράδοση. Ἡ νομοθεσία γιὰ τὴν «ὁμοφυλοφιλικὴ συμβίωση» ποὺ ἡ κυβερνήση ἀγωνίζεται νὰ ἐπιβάλει, ἀντιστρατεύεται τὴν ἁγιογραφικὴ διδασκαλία καὶ πρόταση ζωῆς (Α΄ Κορ. 6, 9-10 & Α΄ Τιμ. 1, 9-10 & Ρωμ. 1, 26-27 & Ἰούδα 7 & Λευϊτ. 18,22).

β) Ἡ ΠΕΘ στοιχοῦμενη στὴν ᾗδην διατυπωθεῖσα θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸ ξενόφερτο σύμφωνο ἐλευθέρης συμβίωσης, υποστηρίζει ὅπ οἱ «ἐκτροπὲς τοῦ οἰκονομικοῦ θεσμοῦ» καὶ οἱ ἀναδυόμενες ἀπὸ αὐτὲς «ἐναλλακτικὲς μορφές οἰκογενείας», συστατοῦν σαφές δείγμα τῆς ἐκκοσμικέυσης καὶ τοῦ ἀντιχριστιανισμοῦ τῶν σύγχρονων διπλοκῶν κοινωνιῶν καὶ λαῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

γ) Ἐκτονὰς ἥδη γνωρίζει τὶς προθέσεις τῆς πολιτείας σὲ μία σειρά ζητημάτων, ὅπως α) τὴν προσπάθεια τῆς μετατροπῆς τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθητοῦς τῶν Ὁρθοσκευτῶν σὲ ἓνα ἀντιπαιδαγωγικὸ μέγμιμα διδασκαλίας ὁλῶν τῶν γνωστῶν θρησκείων ταυτόχρονα, τὴν ἴδια μέρα καὶ στὴν ἴδια ἐνότητα (πολυθρησκεία – πολυθεῖα), μὲ στόχο τὴ θρησκευτικὴ σύγχυση καὶ τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ σὲ βάρος τῶν παιδιῶν, β) τὴν μετατροπὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Αἴῶ σὲ θρησκοελευκτικὴ μὲ τὴν δημιουργίαν κατεχθουσῆς Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν ἐντός αὐτῆς καὶ γ) τὴν ἀρνήση τῆς γενεοκτονίας τοῦ ποντιακοῦ ἐλληνισμοῦ, ἀπὸ τὸν ἴδιον τῶν Ὑπουργῶν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, θεωρούμε ὅτι ἡ κατηνυθλιμμένη στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, προσπάθεια ἀποχριστιανισμοῦ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, ἐπιβεβαιώνεται πλήρως.

Μὲ βάση τὰ παραπάνω, ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ συνειδητοποιήσει δι᾽ ἔχουμε δημοκρατία σὲ αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ὅτι ὁ ρόλος τῆς ἐκάστοτε δημοκρατικῆς κυβερνήσεως, ὡς κυβερνήσεως ὁλῶν τῶν Ἑλλήνων, δὲν εἶναι νὰ κατεχθονισαίε καὶ νὰ ἐπιβάλει αὐταρχικὰ κομματικὲς ἰδεολογίες, ἀλλὰ νὰ λαμβάνει ὑπόψη τῆς θρησκευτικῆ, ἱστορικῆ καὶ πολιτισμικῆ συνείδηση, ταυτότητα καὶ ἰδιοπροστασία τοῦ συνόλου τοῦ λαοῦ. Ἡ σημερινὴ κυβερνήση λοιπὸν, δὲν πρέπει νὰ νομοθετῇ νόμους ποὺ ἐξυπηρετοῦν ἰσῶς προσωπικὲς ἐπιλογές ὁρισμένων πολιτῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἀλλοιώνουν, ἀποδομοῖν καὶ παραμορφώνουν τὴν πνευματικὴ ταυτότητα καὶ φυσιογνωμία ὁλόκληρης τῆς Χώρας, ὀδηγώντας τὴν σὲ ἀκόμη ποὺ ὀδυνηρὴ ῥηθικοπολιτικὴ κατὰπτωση. Ἰστορικὸ χρέος ἔχει νὰ νομοθετῇ μὲ δημοκρατικὴ σύνεση καὶ σεβασμὸ πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα τοῦ γένους μας.

Γιὰ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ
Ὁ Πρόεδρος
Κωνσταντῖνος Σπυλιώρας
Δρ Θεολογίας
Ὁ Γενικός Γραμματέας
Παναγιώτης Τσαγκάρης
ΜΑ Θεολογίας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ Π.Ε.Θ.

Σὰς πληροφοροῦμε ὅτι μετὰ τῆς ἀρχαιρεσίας ποὺ πραγματοποιήθηκαν τὴν 28η Νοεμβρίου 2015 γιὰ τὴν ἀνάδειξη νέου Διοκητικοῦ καὶ Ἐπισκοπικοῦ Συμβουλίου ἐξελέγησαν κατὰ σειρά ψήφων σύμφωνα μὲ τὴν καταμετρήση καὶ ἀνακοίνωση τῆς ἐκλογῆς τὴν ἀποτελεσμάτων τὴν 30ῇ Νοεμβρίου 2015 οἱ ἑξῆς ὑποψήφιοι:

Γιὰ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο:
Τακτικὰ μέλη
1. Σπυλιώρας Κωνσταντῖνος 351. 2. Τσαγκάρης Παναγιώτης 321. 3. Μπεινάς Ἰωάννης 231. 4. Παπαγεωργίου Κωνσταντῖνος 210. 5. Ἰωαννίδης Θωμᾶς 204. 6. Μπράννης Βάλτερ – Λέων 201. 7. Στόκος Ἐπιφάνιος 191. 8. Τσιγγέλης Θεοφάνης 186. 9. Φάλητος Χρῆστος 177. Ἀναπληρωματικὰ μέλη, 1. Ἀβρανάκης Σπῆρος 165. 2. Πονηρὸς Εὐάγγελος 130. 3. Τοκαλίδης Ἀντώνιος 106

Γιὰ τὸ Ἐπισκοπικὸ Συμβούλιο
Τακτικὰ μέλη
1. Αντωνόπουλος Κωνσταντῖνος 234.2. Μπατᾶκη Βασιλικὴ 206. 3. Βογιατζῆς Δημήτριος 172. Ἀναπληρωματικὸ μέλος. Βαχάρογλου Εὐστράτιος 157

Ἀπὸ τὴν ΠΕΘ
Ἀθῆνα 30 Νοεμβρίου 2015

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Μὲ τὸ φῶς τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου

10. Πάθῃ καὶ ἀρετές

Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ ἐπαρκῶς τὴ φιλάνθρωπιᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐμβυθίσῃ στὸ νόημά της, ἀλλὰ καὶ στοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἐκδηλώνεται. Οὕτε ἐπίσης μπορεῖ νὰ τὴν ὁριοθετήσῃ. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δίνει σ’ ὅλους τὴ δυνατότητα σωτηρίας, βοηθεῖ τοὺς πάντες νὰ βροῦν τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ νὰ πετύχουν τὴ σωτηρία τους. Στους ἀνθρώπους ἐναποκέεται ἂν δὲ αξιοποιήσουν ὅλα αὐτὰ καὶ ἂν δὲ δαλιῶσιν νὰ ἀπορρίψουν τὴν πνευμα-

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄ 9 – 10, 32 - 40
Εὐαγγέλιον: Ματθ. α΄ 1 - 25
Ἦχος. δ΄ – Ἑωθινόν: Ζ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὑπάρχουν κάποιοι ψυχεὲς ποὺ ἡ ζωὴ τους ἀποτυπώνει χάρισμα καὶ ἀγάπης. Ἡ Βιβλικὴ ὁμῶς μορφὴ τοῦ Πατρίάρχου Ἀβραάμ ἐκπρωταυπεῖ σὲ ὅλο τῆς τὸ μεγαλεῖο τὴν πίστι, τὴν εὐλογία τῆς Πίστεως στὸν Θεὸ μὲ ὃ, π βεβαίως αὐτὸ συνεπάζεται καὶ ἰδίως τὴν ἀτάλαντευτὴ πορεία πρὸς τὴν ἀπόλυτὴ ἐφαρμογὴ τοῦ θείου δώχατος.

Προενεῖ συγκίνησι καὶ θαυμασμὸ τὸ ῥηρικὸ καὶ κατόρθωμα. Πλούσιος αὐτὸς ὅσο ἐλάχιστος, παρεμῆνε ἐλεύθερος καὶ δὲν ὑποδουλώθηκε στὰ υλικά αγαθὰ. Καὶ μάλιστα τὴ γῆ Χαναάν ἦταν δική του, διότι ποὺ τὴν χάρισε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἐν τούτοις ἡ παρῳκισεν εἰς τὴν γῆς ἐπαγγελίας» ὡς εἰς ἐξένη γῆν. Ἐνῶ ζούσε στὴ γῆ, τὸν νοῦ τοι τὸν εἶνε στραμμένο πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ τοῦτο διότι ἡξεόδεχτο τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, τῆς τεχνικῆς καὶ δημιουργοῦς ὁ Θεός.

Ομολογοῦμενὸς ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν καπὶ τὸ μοναδικό. Ἀὐτὴ ἡ ζωητὴν τοῦ πιστῆς ἦταν ἡ αἴτια ποὺ φέρεται πλέον ὡς παράδειγμα πρὸς μίμηση σὲ ὁλόκληρον τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔως τὰ τέλη τῶν αἰώνων. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ποὺ ἐκήρυξε ὅσο κανένας ἄλλος τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τὰ νοῖται: «Πίστει παρῳκισεν Ἀβραὰμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας!» Ὅντως ἐὰν ἀπουσαιεῖ ἡ εὐλογία τῆς πίστεως ἡ ἐὰν ὑπάρχει μὲν ἀλλὰ εἶναι ἀπορρικκὴ καὶ ὑποτονικὴ, εἶναι φρεσὶ ἀδύνατον ὁ ἀνθρώπος νὰ μὴ παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸ ἐγκόσμιον καὶ νὰ μὴ μολυνθεῖ ἀπὸ τῆς ποικιλίης ἡδονές.

Γι’ αὐτὸ καὶ ἔχει ἀπόλυτο δικαίον ἐὰς σύγχρονος Ὅσιος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Βλέπεις ἀνθρώπο νὰ μὲνε ἐξορίσας στὸν ἄνωτον ἂν Χριστιανικὸ καὶ νέον νὰ παραμείνῃ ἀπὸ τὸ αἶμα καὶ τὴν ψυχὴ; Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ ὅρος τῆς πίστεως μὲ τὴν ὡμολογί κορυφὴ τῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀγάπης». Ἐτοῖ λοιπὸν μὲ ἀφορμὴ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ, ὅπως τόσο δυναμικά καὶ θεόπνευστα μᾶς παρουσιαίε τὸ Ἀποστολικὸ μᾶς Ἀνάγνωσμα, δς ἀπεινῶσμε τῆς χριστοσκοπεῖς κορυφῆς τῆς ἀρετῆς αὐτῆς, θαυμάζοντας ταυτοχρόνως τῆς πταλιέας, τῆς ἀποτόμης μὲν ἁλλὰ θελκτικῆς, στὶς ὁποῖες ἀναρριχώνται οἱ ἀνιοὶ τῆς κάθε ἐποχῆς. Τὰ τέκνα τῆς πίστεως ποὺ αὐθεντικῶς βιώνουν τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησιαστικὴ μᾶς ζωὴ, καὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα θὰ πρέπει νὰ νοτίσουμε ὅπ ἡ πίστις ποὺ κατέχει ἡ Ὁρθοδοξία μᾶς καὶ ὅχι μία ὁποιοδήποτε πίστις, φωτίζει τὸν νοῦ καὶ καθορίζει τὴν καρδίαν θερμαίνοντας ταυτόχρονα τὴν ὅλην ὑπαρξὴν στὴν ἀγάτῃ τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν Εὐαγγελικῶν ἐντολῶν.

Ἀλλοιμονο στὸν ἀνθρώπο εἴτε εἶναι ἀπλοϊκὸς εἴτε φέρεται κατὰ κόσμον γνώσις καὶ ἐπιστημονικὲς περὶαγμένῃ, ποὺ ἀδιαφορεῖ γὰ τὸ ποὺ κατευθύνεται ἡ νοερά ἐνέργεια τῆς υπαρέφους του. Ἐὰν ὁ «φιλομάκειος νοῦς» ἀφεθεῖ ἀαυτόδοτος, τότε ὁ ἀνθρώπος θὰ πέφτῃ ἀπὸ πλάνην σὲ πλάνην καὶ τέλος μπορεῖ σὲ τὴν κυριολεσίᾳ νὰ γίνεῖ ἡξεῖω φρενών», ἀφοῦ μέσα του θὰ φιλοκινεῖται δαιμονικὴ ἐνέργεια. Τὸ δὲ χειρότερον ὁλῶν εἶναι νὰ κατηντήσῃ ἄθεος καὶ ἀπίστος. Καταστάσεις δηλαδή ποὺ ὑποβιβάζουν τὸν ἀνθρώπο σὲ κατωτέρα μορφὴ ἀπὸ ἐκείνης τῶν δαιμονίων καὶ αὐτῶν τῶν κτηνῶν, ἀλλῶ, κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰγρηγόριον τὸν Παλαμά, «νοῦς ἀπίστος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἡ κτηνῶνδότη ἡ δαιμονιώδης καὶσθητάτα»!

Ἐὰν λοιπὸν θέλομε νὰ γνωρίσουμε τὰ τοῦ κόσμου στὶς σωστές τους καταστάσεις, ἐὰν ἔχομε ἐπιθυμία νὰ μθεῖομε γιὰ τὴν πέραν τοῦ τῶφου ζωὴν καὶ ἐὰν, πρωτίστως ὁλῶν, ἐνδιαφερόμαστε νὰ δοῦμε τὸν ἴδιον τὸν ἐαυτὸ μᾶς, τὴν ψυχὴ μᾶς, νὰ ἀνακαλύψομε τὸν προορισμὸ μᾶς, δὲν ἔχομε πρὰ νὰ στραφοῦμε ἐξ ὅλης ψυχῆς τε καὶ καρδίας στὴν πέτρα τῆς πίστεως, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ.

Πῶς ἀλήθεια θὰ ἐμπνευσθεῖ ἡ δύναμις τῆς ἀπαρνήσεως τῶν ἐγκοσμίων, καὶ πῶς ἡ θέλησις θὰ σφυρηλατηθεῖ ἀποῦσης τῆς πίστεως; Πῶς ἡ καρδιά θὰ ἀρνηθεῖ τὸν ἐνοχὸ πλουτισμὸ, τὴν μάταιη δόξα, τῆς ἀνόητης ἐπιδοξείας, τῆς γνωμικῆς μὲ τοὺς μεγάλους τοῦ κόσμου καὶ γενικῶς ποὺ θὰ ἀπαγκιστρωθεῖ ἀπὸ τῆς προσκολληρέας τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἁμαρτίας, ὅταν δὲν καλλιιερεῖται συστηματικῶς διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῶν ἱερῶν μυστηρίων ἡ σῶζουσα πίστις; Αὐτὴ ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐμπνεύσει, ἀλλὰ καὶ θὰ παραμποτισθεῖ, τῆς ἱερῆς ἀποφασείας. Ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἀντλήσῃ δύναμι καὶ θέλησις καὶ θὰ σπάσῃ τὰ δεσμά τῆς δουλείας. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρετὴ τῆς πίστεως ἐνοχούμενὸς ὁ Ἀβραάμ ἡπαρῳκισεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἁλωτρίαν» καὶ ἔζησε ὡς ξένος καὶ παρεπιθόμενος. Μὲ τὴν εὐλογία αὐτῆς τῆς ζωητῆς πίστεως οἱ Ἅγιοι κατορθώνουν τὰ μεγάλα ἔργα τῆς ἀσκήσεως, τῆς ὁμολογίας καὶ τέλος αὐτοῦ τούτου τοῦ μαρτυρίου τοῦ αἵματος.

Ναί, αὐτὴ ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ πίστις ποὺ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ κατέχομε καὶ τὴν ὁποία μὲ ἱερὸ ἐνθουσιασμό μεταλαμπάδεύομε, καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπο οὐρανοπολίτη. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ποὺ λέγει ὅπου ἐσθίει ὁ θησαυρὸς ὡν, ἐκεῖ ἐστω καὶ ἡ καρδιά ὡν», ἀποτυπώνων, κατὰ τὸν θαυμαστότερον τρόπο, ὅχι μόνον τοὺς ζῶφερους ἐγκλωβισμούς τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ τὴν Χριστιανικὴν πραγματικότητα ποὺ βιώνουν οἱ πραγματικὰ πιστοί.

Αὐτὸ ἀκριβῶς περιγράφει καὶ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος, ὁ ἀπολογητῆς καὶ μάρτυς, ὅταν μετὰ τῶν ἁλλων νοτίζει πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Τίτο: «Ὅσο γιά μᾶς (=τοὺς Χριστιανούς), πιστεύομε ὅπ ἀπὸ κανένα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πάθωμε καπὶ κακό, ἐπ’ ὅσον κανεὶς δὲν ἡμτορεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅπ εἴμεθα κακίαις ἐργάτες ἡ πονηροί. Σείς νὰ μᾶς φωνεῖσθε μὲν ἡμτορεῖτε, νὰ μᾶς βιάμετε ὡς, οὐδέποτε». Καὶ στὴν συνέχεια γράφεῖ: Ἐνθεν δὲ καὶ θάθεο κεκλημέθα». Ναί· εἴμεθα ἄθεοι ὡς πρὸς τὰ ἔδωλα. Καὶ τοῦτο διότι σεβόμεθα καὶ προσκυνοῦμε τὸν ἀληθεύσαντον Θεόν, τὸν πᾶτέρα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης καὶ τῶν ἁλλων ἀρετῶν, τὸν ἄνεπιμκτον» κακίας Θεόν, καὶ τὸν Υἱόν τὸν ἐνανθρωπήσαντα, ὁ Ὅποιος μᾶς ἐδίδαξε τὴν Ἀλήθεια!

Καὶ κλεινὸ ὁ ἀπολογητῆς τῆς Πίστεως ἐκθέτοντας τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν Πίστι δηλαδή τὴν Χριστιανικὴ, ἀποδεικνύοντας ὅπ οἱ Χριστιανοί, ὅχι μόνο ἐχθροὶ τῆς πολιτείας καὶ ἀνθρῖκο δὲν εἶναι, ἀλλὰ τουναντίον εἶναι ἀνγιο, εὐεργετικοί, ἀνεγκοκοι, παῖδοι, θεοσεβεῖς, νομοταγεῖς, ἀνθρωποὶ καὶ μέλη τῆς κοινωνίας γιὰ τὸ αγαθόν.

Ἀδελφὰρ μου, δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ ἀποδείξομε, ὡς πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ποὺ εἴμεθα, τοῦ λόγου τὸ ἀληθές.

Ἀμὴν.

Αρχιμ. Ἰωὴλ Κωνσταντάρως
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ
Οἱ ἐκδόσεις τοῦ «Ορθόδοξου Ὑψους» μὸλις ἐξέδωσαν τὸ καινὸν βιβλίον «ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ». Περιλαμβάνει συμβουλές καὶ γενονῶτα ἀπὸ τῶς βίους τῶν Ἁγίων, ποὺ βοηθοῦν νὰ κατανοήσουμε καὶ νὰ ἐφαρμόσουμε τῆς ἐντολῆς τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ὅπως μᾶς λέγουν οἱ Πατέρες «οἱ βίοι τῶν Ἁγίων εἶναι τὸ Εὐάγγελιο ἐφῆρμοσμένον». Ἐγχαρμὸ, καλοσῆθητο, σὲ σχῆμα 21 x 14. Χρήσιμο σὲ κάθε ὀρθόδοξο χριστιανό. Τιμᾶτὶ 8 εὐρώ

ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγαπήματά τους» καὶ τοὺς περιβάλλει μὲ τὴν εὐσπλαχνγία του καὶ τὴν εὐνοία του. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος χρησιμοποεῖ ἓνα παράδειγμα, γιὰ νὰ δείξει τὴν ὑπερβολὴ τῆς ταπεινοφροσύνης συγκρινόντας τὴν μὲ τὴν ὑπερήφανία: «Γιὰ νὰ μάθεις πόσο μεγάλο ἀγαθὸ εἶναι τὸ νὰ μὴ μεγαλοφρονεῖς γιὰ τὸν ἐαυτὸ σου, κατασκεύασε μὲ τὴ σκέψη σου δύο ἀμαρτίαι καὶ ζῆσε στὴ μία τὴ δικαιοσύνη μὲ τὴν ὑπερήφανα καὶ στὴν ἄλλη ἡμαρτία ζῆμε τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη, καὶ δὲ δεις ὅπ τὸ ζεῦγος τῆς ἁμαρτίας δὲ ξεπεράσει τὴ δικαιοσύνη, ὅπ ξεχωρίσῃς τῆς δυνάμεως τῆς, ἀλλὰ ἐξαιτίας τῆς δυνάμεως τῆς δυνέουνης τῆς ταπεινοφροσύνης, ἐνῶ τὸ ἄλλο ζεῦγος δὲ μειονεκτεῖ ὅχι ἐξαιτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ ἐξαιτίας τοῦ βάρος καὶ τοῦ ὄγκου τῆς ὑπερήφ-

ΑΝΤΙΛΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν

Τοῦ κ. Λεόντιου Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

10ον
Δικαίωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἱκανοποίησις τοῦ Θεοῦ
Βασικὸ στοιχεῖο τῆς δικανικῆς κατανοήσεως τῆς σχέσεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἐκ μέρους τῶν Παπικῶν εἶναι καὶ ἡ πεποίθησή τους, ὅπ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πώση τῶν πρωτοπλάστων ὡς πρὸς τὴ φύση του δὲν ἐπάθε ἴπποτα. Πιπ, ἄλλωστε, νὰ ἐπιτηδεύεται ἡ φύση τοῦ ἀπὸ καπὶ ποὺ εἶναι θέμα ἠθικῆς, ὀπλ. αὐστηρῆς συμπεριφορῆς, ἐνα σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψή τους καθαρὰ ἐξωτερικὸ στοιχεῖο τοῦ ἀνθρώπου; Ἐσ’ ὅσον οἱ σχέσεις νοημόνων ὄντων, ὅπως εἶναι ὁ Θεός καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἀπαίτουν κατὰ τὴν κοινὴ ἐμπειρία ὁλῶν τῶν ἀνθρώπων ἓνα ρυθμιστικὸ παράγοντα, προσφέρεται γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἡ δικαιοσύνη –φύσις καὶ ἔτσι, ὅπως τὴν κατανοεῖ ὁ ἀνθρώπος. Αὐτὴ ἀνάγεται σὲ ὡριστὸ κριτήριό τῆς συσχέτισης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ἐπομένως μοιάζει ἀπόλυτα λογικὸ, ὁ Θεὸς νὰ προσβάλλεται ἀπείρως ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ μὲ τὴν πρῶτὴ ευκαρία, παρὰ δὴ δημοιργημὸ Του, στρέφεται μὲ θρασύτητα ἐναντίον Του. Ὡς παιδαγωγὸς τοῦ ἀνθρώπου, γὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑποταχή του, ὁ Θεὸς ἐξ ἀρχῆς τὸν εἶνε ἀπειλῶσι λέγοντας, ὅπ στὴν περίπτωση ποὺ δὲν θὰ ἦταν ὑπακούουσ θὰ εἶνε νὰ ὑποστῇ τὴν τιμωρία τοῦ θανάτου. Ἐτοί, μὲ τὴν παράβαση τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ὁ θάνατος ἐπιβλήετ ποὺ δὲν τοῦ ἀνθρώπου. Φυσικὰ τὸ σπέρησε ὁ Θεός καὶ ἐκείνο ποὺ ὁ ἀνθρώπος εἶχε ἐπὶ πλέον, τὴν ὑπερφυσικὴ Του χάρι καὶ τὴν ἀγάτη. Ἡ λύση αὐτοῦ τοῦ δικαστικοῦ δράματος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶτῆθε τελικά, ὅπως εἴδαμε στὰ προηγουμένα ἄρθρα, μὲ τὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀνακομῆσε τὴ θεὰ δικαιοσύνη καὶ ἔλαξε τὴ διέθεση τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι στὸν ἀνθρώπο. Τώρα ποὺ παρῆκε πάλι τὴν ὑπερφυσικὴν τοῦ χάρι καὶ τὴν ἀγάτη. Αὐτῆς ἡ ἀπλὲς σκέψις ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς ἐπίσημης διδασκαλίας τοῦ Παπισμοῦ γιὰ τὸν προπατορικὸ ἁμάρτημα [Decretum de Peccato Originali τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου, 5η συνεδρίαση (1546)]. Στὸ πλαίσιο αὐτῆς τῆς ἀποκλειστικῆς νομικιστικῆς θεωρήσεως τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος εἶναι λογικὸ γιὰ τοὺς Παπικοὺς ἀπόλυτα λογικὸ ὅπ ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου μὲ

Νέα ἐπιβεβαίωσις τῆς Ἑστίας Πατερικῶν Μελετῶν

Ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν ποὺ πολλοὺ κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιβόλην τοῦ ἡλεκτρονικοῦ χρήματος, προοσταθῶν ἐλέγχου τῆς Παγκοσμίου Τέδεως, Δημοσιεύματα ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸ καὶ φέρουν τὴν Σουηδικαν, τὸ Ισραὶλ καὶ τ

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τό φαινόμενον τῆς μεταναστεύσεως τῶν λαῶν καί αἱ ἐπιπτώσεις του εἰς τήν Ρωμικήν αὐτοκρατορίαν

7ον – Ἐπίλογος

Τόν προηγουμένο ἐνάμιση μήνα μελετήσαμε τό πῶς διάφοροι λαοί μετακινήθησαν ἐντός τῶν ἐδαφῶν τῆς Ρωμικῆς Αὐτοκρατορίας καθώς ἐπίσης καί τίς ἐπιπτώσεις πού εἶχε μέχρι σήμερα αὕτῃ ἡ μετακίνηση. Αὐτό πού σίγουρα ἀξίζει νά σημειώσουμε εἶναι τό γεγονός πῶς τό Ἀνατολικό τμήμα τῆς Ρωμικῆς Αὐτοκρατορίας λόγω τῆς ὀρθρῆς στάσεως πού κράτησε ἀπέναντι στό μεταναστευτικό κύμα δέν ἀλλοιώθηκε καί παρέμεινε συμπαγές καί ἀρραγές.

Ἡ Ἀνατολική Ρωμική Αὐτοκρατορία ἔδειξε μὲν ἀνοχή ἀπέναντι στά διάφορα βαρβαρικά φύλα πού εἰσέβαλαν στά ἐδάφη της, ὡστόσο κράτησε ἀποστάσεις ἀπό τήν κουλτοῦρα καί τήν ἰδεολογία τους, ἀποτρέποντας –οὐσιαστικά– τήν κακῶς ἐννοούμενη πολιτισμοποίηση, πού εἶναι πηγή μόνο προβλημάτων.

Ἀντίθετα, ἡ Δυτική Ρωμική Αὐτοκρατορία ἔστεινε εὐήκοον οὐς στήν πλάνη τοῦ Ἀρείου, πού καί ἔξοχην εἶχαν ἀσπασθεῖ ὅλοι αὐτοί οἱ λαοί. Αὐτό τῆς κόσισε τήν θρησκευτική καί πολιτισμική ἄλωση τῆς ἀπὸ Βάρβαρους λαοῦς καί ἀπολίτιστες φυλές, πού τό κύριο χαρακτηριστικό τους ἦταν ἡ διάθεση ἐπιβολῆς στός ὑπόλοιπους λαούς, ἡ ἀνθική καί ἀνευ- κανόνων καθημερινή ζωή, καθώς καί τό θρησκευτικό καλῦμμα, πού ὠραιοποιῦσε τίς ἀρετικές δοξασίες πού ὀδηγούν τόν ἄνθρωπο στήν πνευματική ἐξαθλίωση καί συνεπώς στήν ἐξόντωσή του.

Ἀπό τότε μέχρι σήμερα δέν ἄλλαξε τίποτε ἀπολύτως στήν οἰκουμένη, διότι οἱ Δυτικοί δέν εἶχαν πού φαντασίαις ἡ δημιουργικότητα ἀκόμα καί στά μοχθηρά καί καταστροφικά σχέδια τους. Αὐτός, ἄλλωστε, εἶναι ὁ λόγος τῆς μονότο-

Μέχρι καί “Ἑορτολόγιον - μαρτυρολόγιον” οἰκουμενιστικὸν ἐφαρμόζουν εἰς τήν κοινότητα τοῦ Bose

Οἰκουμενιστικό “ἑορτολόγιο - μαρτυρολόγιο” ἐφαρμόζουν στήν καλούμενη “μοναστήρι” κοινότητα τοῦ Bose, ἡ ὁποία εἶναι μία κατ’ ἐξοχή οἰκουμενιστική κοινότητα, μέ ποικίλες οἰκουμενιστικές ἀσχήσεις.

Στό λεγόμενο “ἑορτολόγιο” τοῦ Bose, τό ὁποῖο τιλοφορεῖται “Ἐκκλησίης θυμηθεῖτε”, τίς ὁποῖες ὅμως καλεῖ “διάφορες παραδόσεις”, ἀναφέρει ποιόν ἑορτάζει τήν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ κάθε μία τῶν καλῶν ἐκθέσεων ἀπό τούς παπικούς “παραδόσεων”. Ἀντιλαμβάνεται κανεῖς εὐκοίτα τήν παπική δολιότητα.

Ὡς πρόφαση προεταξαν τήν ἐορτή τῶν Ἁγίων Πάντων, ἡ ὁποία θεσπίστηκε τόν 4ον αἰώνα στήν Ἀντιόχεια, λαμβανώντας ὅτι στούς Ἁγίους Πάντες δέν συμπεριλαμβάνοντο οἱ αἰρετικοί.

Πρός τοῦτο συντάξαν στήν οἰκουμενιστική κοινότητα τοῦ Bose ἕνα συγκρητιστικό οἰκουμενιστικό “ἑορτολόγιο - μαρτυρολόγιο”, τό ὁποῖο ἀπέκλεισε ἀν “οἰκουμενικό μαρτυρολόγιο”. Σέ αὐτό παρατηρεῖται σέ μία μέρα νά “ἑορτάζουν” Ἀγγλικανούς, Παπικούς, Λουθηρανούς, Μαρωνίτες, Κόπτες τῆς Αἰθιοπίας, Ὀρθοδόξους, Οὐνίτες, τῆς λεγόμενης “Ἀσσυριακῆς ἐκκλη-

Εἰδική ἀποστολή εἰς τήν Οὐκρανίαν

Εἰς ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ, ἈΛΛΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΟΣΟΝ ΠΟΤΕ...

Οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ πνευματικοί μας δοδεδέκτες. Τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, αὐτοί μας τόν δείχνουν. Καί μᾶς τόν δείχνουν ὄχι βεβαίως ἀκαδημαϊκά, ἀλλά μέσα ἀπό τήν πνευματική τους ἐμπειρία. Μέ τίς διδασχάς τους καί προπάντων μέ τήν ἰδίαν τους ζωή.

Οἱ Ἅγιοι, δηλαδή οἱ Ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, εἶναι οἱ δάσκαλοι μας καί οἱ βοηθοί μας στόν ἀγῶνα γιά τήν κάθαρση, τόν φωτισμό καί τήν θέωση. Οἱ ἄγνοιες τους οἱ πνευματικοί καί οἱ διδασκαλίες τους ἔχουν ἰσχύ διανοητική καί ὁ λόγος τους εἶναι πάντοτε σύγχρονος, ἀκέραιος καί ἀσφαλής.

Εἶναι θαυμαστό, τό πόσο ἐπικαίρως ἀναδεικνύονται κάθε φορά, πού καλοῦνται νά δώσουν ἀπαντήσεις σέ προβλήματα εἴτε προσωπικά εἴτε γενικά τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αὐτῆς τῆς ἐπικαιρότητας τοῦ λόγου καί τῶν ἐργῶν τῶν Ἁγίων μας ἀποτελεῖ ἕνας Ἅγιος καταγόμενος ἀπό τήν καρδιά τῆς Μακεδονίας μας, ἀπό τήν Θεσσαλονίκην. Τόν γιωρτάζουμε στίς 27 Νοεμβρίου καί ὀνομάζεται Δαμασκηνός ὁ Στουδίτης.

Γεννήθηκε τό 1520 στήν Πόλη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Σπούδασε στήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καί ἐκάρη μοναχός στήν Ἀδελφότητα τῶν Στουδιτών καί στά 1560 χειροτονήθηκε Ἐπισκοπός Ἀλητῆς καί Ρεντίνης. Τό σύγγραμμά του μέ τόν τίτλο “Θησαυρόν”, στήριξε ἀποφασιστικά τό δούλο Γ’ ἐνός καί ἀπέτε-

νης καί μονόπλευρης ἐπανάληψης τῆς τακτικῆς τους ἀνά τούς αἰῶνες. Οἱ σημερινοί “Εὐρωπαῖοι” ὡς γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν Οὐνῶν, ἀκολουθοῦν πιστά τήν τακτική τοῦ ἐκβίασμοῦ τῶν ἀδυνάτων, τοῦ ἀκράτου ἐπεκτατικοῦ καί, φυσικά, τῆς βαρβαρότητας πού σήμερα εἶναι συγκεκαλυμμένη μέ μία ἐπιπλαστή καί φαινομενική εὐγένεια.

Οἱ σημερινοί “Εὐρωπαῖοι” ἀκολουθώντας τούς Ὀστρογότθους προγόνους τους παραμένουν ἀναξίηστοι ὡς σύμμαχοι. Οἱ Ὀστρογόθοι, ὅπως εἶδαμε, ἦσαν σύμμαχοι τοῦ αὐτοκράτορα γιά ὅσα διάστημα ἐπεκράτησε ἡ φιλοδοξία τοῦ Θεοδώριου, ὠστόσο, μετὰ τόν θάνατό του, ἔδειξαν ὅτι ποτέ δέν ἀπέβαλαν τό ἱδίωμα τοῦ βάρβαρου ἐπεκτατικοῦ ἔθνους, πού δέν μπορεῖ νά συνάψει ἀξίοπιστη συμφωνία ἡ σύμπαχς. Τό ἴδιο καί οἱ ἀπόγονοί τους πού μετατρέπονται ἀπό σύμμαχοι σέ ἐχθρούς καί τό ἀντίστροφο, ἀνάλογα μέ τίς ἐπιδιώξεις, πού ἔχουν κάθε στιγμή.

Οἱ σημερινοί “Εὐρωπαῖοι” ἐπιλέγουν τήν αἵρεση καί τήν κακοδοξία ἀντὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καί τοῦ φρονήματος πού διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας, ἐνῷ ταυτόχρονα προσπαθοῦν καί ἐπιδιώκουν τήν ἀπαίραστη μίση ὅλων τῶν θρησκειῶν, ἀποσκοπώντας στήν νύθευση καί στήν ἀπόκρυψη τῆς ἀληθείας καί, κατ’ ἐπέκταση, στήν παραπλάνηση τῶν ἀνθρώπων. Τό στοιχείο αὐτό χαρακτηρίζει τούς Βησιγότθους³ πού ἦσαν οἱ πρῶτοι πού ἐπεχείρησαν καί ἀντίστοιχο στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας.

Οἱ σημερινοί Παπικοί “Εὐρωπαῖοι” διατηροῦν μέχρι τῶν ἡμερῶν τήν νοστορία καί τό ἥθος τῶν Βανδάλων⁴, ἀφοῦ ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι αἰρετικοί, προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά ἐπιβάλουν τίς κακοδόξεις τους μέσῳ τῆς τακτικῆς τοῦ προσλητισμοῦ, προσβλέποντας στόν λεγόμενο “οἰκουμενισμό”. Τά τερατόμορα δημιουργήματα τους μέ προεξάρχουσα τήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση καί ἀκολουθούμενα ἀπό τό ΝΑΤΟ καί τόν ΟΗΕ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ πιστή συνέχεια τῆς

τακτικῆς πού διδάχθησαν ἀπό τούς Βανδάλους, μέ μία ἐπένδυση ἐπιπλαστῆς καί προσποιητῆς εὐγενείας πού, ὠστόσο, δέν μπορεῖ νά κρύψει τό ὅτι παραμένουν αἰρετικοί ἀρνητές τῆς Ἀληθείας, πού ἐπιθυμοῦν νά συμπαράσχουν στό σκοτάδι τους ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη.

Τά γνωρίσματα αὐτά τῶν σημερινῶν “Εὐρωπαίων” συνῳφίζαν οἱ Βουργουνδοί⁵ πρόγονοί τους πού ἦσαν ὅ,τι ἀκριβῶς εἶναι τὰ σημερινά “κράτη-μαριονέτες” τοῦ Λουξεμβούργου, τοῦ Liechtenstein καί τῶν Σκοπίων, δηλαδή προτεκτορά-τῶν Δυτικῶν δυνάμεων, πού δέν ἔχουν θρησκεία, δέν ἔχουν ἱστορία καί δέν ἔχουν γλῶσσα.

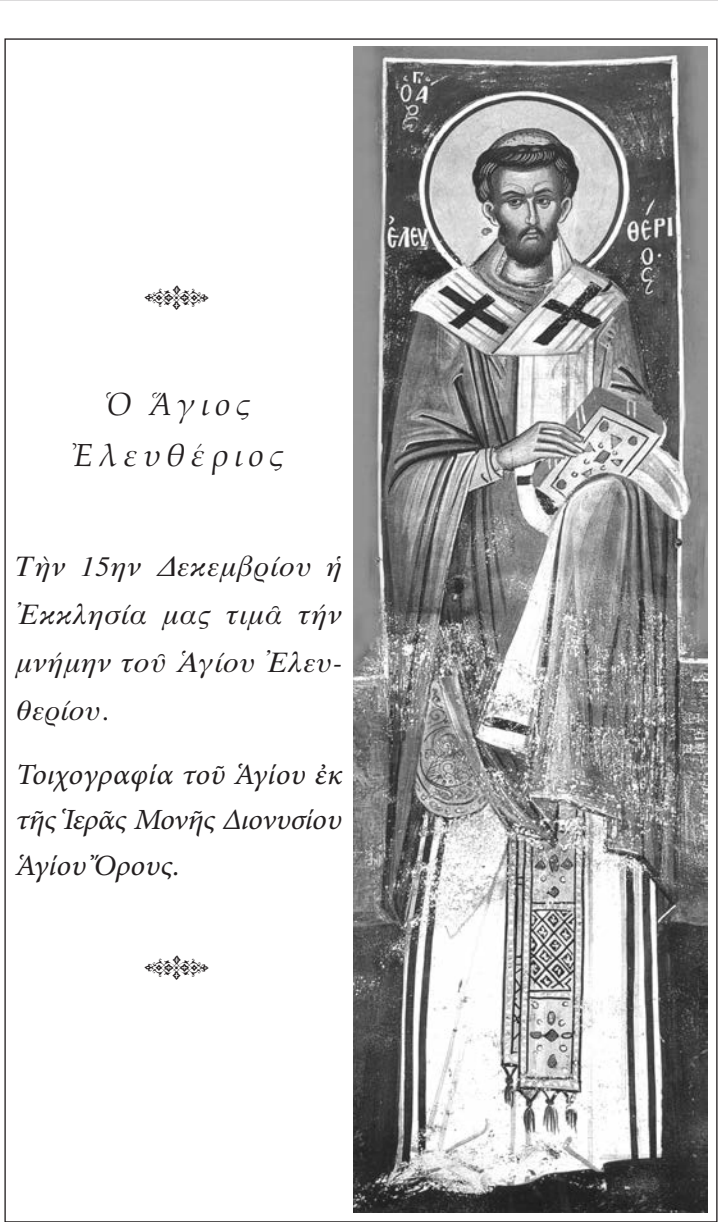
Τό μεγάλο πρόβλημα ἐσπάζεται σέ ὅλους ἐμάς τούς Ὀρθοδόξους χριστιανούς πού ἐπιτρέψαμε νά ἀλλοιωθεῖ τό φρόνημά μας ἀπό τήν φαινομενική εὐμείρεια τοῦ Δυτικοῦ τρόπου ζωῆς. Ἀποδεχθήκαμε ὡς καθοδηγητές μας τούς βάρβαρους λαούς τῆς γῆς θεωρώντας τους ὡς πολιτισμένους καί συνεπώς ἀναθεωρήσαμε τήν ζωή μας ἐπὶ τὰ χεῖρω. Ἐπιπροσθέτως, καί θέλοντας νά δικαιολογήσουμε τήν πνευματική μας κατάρπωση ἀρχίσαμε “διαλόγους” μέ τήν πλάνη καί τίς κακοδόξεις μέ μοναδικό σκοπό νά καταντιζοῦμε τήν συνειδητή μας, πού κρούει τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Οἱ ἀπαράδεκτες καί ἀνεπιτρεπτες ἐρωτιστροπίες μέ τήν αἵρεση δέν εἶναι δείγμα οὔτε ἀνυπερότητας οὔτε πολιτισμοῦ, ἀλλά ξεκαθάρες ἐνδείξεις ἀρρωστίας, πού ὀδηγεῖ στόν πνευματικό θάνατο.

M. B.

Σημειώσεις:

- ¹ Ὁρθόδοξος Τύπος, 6 Νοεμβρίου 2015, ἀριθμός φύλλου 2091.
- ² Ὁρθόδοξος Τύπος, 13 Νοεμβρίου 2015, ἀριθμός φύλλου 2092.
- ³ Ὁρθόδοξος Τύπος, 20 Νοεμβρίου 2015, ἀριθμός φύλλου 2093.
- ⁴ Ὁρθόδοξος Τύπος, 27 Νοεμβρίου 2015, ἀριθμός φύλλου 2094.
- ⁵ Ὁρθόδοξος Τύπος, 4 Δεκεμβρίου 2015, ἀριθμός φύλλου 2095.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Διατί εἶναι ὑποχρεωτικὸν τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν;

Τοῦ κ. Παύλου Αθ. Παλούκα, Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.

Τό **ὑποχρεωτικό** πού μαθήματός τῶν Θρησκευτικῶν συνιστοῦν, πέραν **τῆς συνταγματικῆς καί νομικῆς κατοχύρωσής του**, καί οἱ παρακάτω σπουδαιότερες παράμετροι:

- Ἡ ἀπαίτηση τοῦ δικαιώματος τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων** φρολογούμενων πολιτῶν, νά γνωρίζουν καί τὰ παιδιά τους καί νά ζοῦν τήν πίστη τῶν πατέρων τους (γνώση καί βίωμα μαζί).
- Ἡ πολυπλευρική, μαὶ ὄχι μονοδιάστατη, σηματοσία καί ἀξία του** (θρησκευτική, πνευματική, ψυχολογική, σωτηριολογική, παιδαγωγική, μορφωτική, ἀνθρωπιστική, ἠθική, κοινωνική, πολιτιστική καί ἐθνική).
- Ἡ ἐπιβεβλημένη παροχή ὁλοκληρωμένης γενικής παιδείας καί ὁ ὀλιστική θεώρηση τῆς γνώσης**, γιά νά κατανοήσουν τό νοήμα καί τό σκοπό τῆς ζωῆς οἱ ἔφηβοι καί τὰ παιδιά, τό περιεχόμενο καί τήν ἀξία τῆς ἱστορίας, ἰδιαίτερα τῆς ἑλληνικῆς, καί τοῦ πολιτισμοῦ, καί μάλιστα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ (χριστιανικοῦ, ἑλληνικοῦ καί ρωμαϊκοῦ). Γί’ αὐτόν, ὅπου, ὅπως τόνιζε καί ὁ Ἐλιοτ (ἀλλά καί ἄλλοι εὐρωπαϊοὶ διανοούμενοι), ἀν ὁ Χριστιανισμός ἐξαρραγιστεῖ μία μέρα, τότε ὁλόκληρος ὁ πολιτισμός μας θά ἐξασφραγιστεῖ.
- Ἡ παρεχόμενη στοὺς μαθητὲς γνώση/παιδεία ὅε εἶναι μερική καί ἐλλειπτική, χωρὶς τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ** (καί τῶν ἄλλων θρησκειῶν). Θά υπάρξουν μεγάλα κενά στήν ψυχὴ καί σπὶ διανοία τους ὅ,τι ἀκριβῶς συμβαίνει λ.χ. μετὰ τῶς μαθητῶν τῶν σχολείων τῆς Γαλλίας, πού σήμερα διαπιστώθηκαν τὰ κενὰ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη θρησκευτικῆς παιδείας/ἐνημέρωσης, καί σκέπτονται γιά τὴν ἀνιμετώπιση τοῦ προβλήματος, ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας μέχρι καὶ τὸν ἀρμόδιο ὑπουργὸ Παιδείας καί λοιποὺς παράγοντες.
- Τό κυρίαρχον πνεῦμα τῆς πολιτοπολιτισμικότητας καί ἡ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐντολὴ τῶν μεταναστῶν σὸ πολισμικὸ γίγνεσθαι, στήν πολισμική πραγματικότητα τῆς χώρας**, ὅπου ζοῦν, ἐργάζονται καί συναναστρέφονται μέ τὴν ὑπόλοιπη κοινωνία. Διαφορετικά θά ἀκριβότανι ὅλοκα καί ἀσχάμα καί οἱ ἴδιοι οἱ μετανάστες δὲν γνωρίζουν τὴν ἱστορία μας, τὸν πολιτισμὸ μας, τὴν θρησκευτικὴ μας πίστη καί τὰ ἔθιμα πού συνδέονται μ’ αὐτὴν κ.λπ.
- Ἡ ἠθική κρίση τῶν καιρῶν μας σὲ πολλὰ ἐπιπέδα** (οἰκονομικά, σχολικά, βίαι ἐνδοοικονομικῆς, σχολικῆ καί γενικὰ κοινωνικῆς, ἐγκληματικότητας, κρίση τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαξίωση τῶν ἱδανικῶν κ.λπ.). Βρίσκει ἐφαρμογὴ αὐτὸ πού εἶχε διαπιστώσει προχριστιανικὰ ὁ προφῆτης Ὡσηέ, τὸ κακὸ δηλοδὶ πού κάνουμε κι ἐμεῖς σήμερα: “αὐτοὺς πού σπέρνει ἀνεμὸν, ὅσθελα θά θερίσει!”, Ὅπως καί τὴ θερίσουν. Ἀλλὰ καὶ τὸν 18ο μὲ 19ο αἰώνα, ὁ βρεταννὸς πολιτικός (πρωθυπουργὸς καί στρατιωτικὸς) Οὐέλινγκτον τόνιζε πολὺ εὐστοχᾶ: “Ἀφαιρέστε τὸ Θεὸ ἀπὸ ἑδρες καί θρανία καὶ θά ἔχετε συγκομιδὴ ἀπὸ διαβόλων.”² Πού θά σκοτώσουν, θά σπάζουν, θά κρεμίζουν, θά κλέβουν, θά ... Ὅ,τι συμβαίνει ἰδιαίτερα τὰ τελευταία χρόνια στήν πατρίδα μας μέ τέτοια τραγικά καί θλιβρὰ γεγονότα.

Σὲ Γερμανία δηλώνουν στή φορολογικὴ τους δηλῶση σέ ποιά ὁμολογητικὴ πίστη ἀνήκουν (εὐαγγελική κ.λπ.) καί φρολογοῦνται γιά τὴν “ἐκκλησία” τους. Ἐκεῖ δὲν ἱσχύουν τὰ “προσωπικὰ δεδομένα” καὶ ἱσχύουν μόνον στὴν Ἑλλάδα.

Ὅπως φαίνεται, καὶ ὅποπο κρυβεταὶ μονομερῶς ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ, μ’ αὐτὴ τὴ μυστοποίηση τῆς ὑπόθεσης τῶν λεγόμενων “προσωπικῶν δεδομένων”, πού ἐξή γίναι “φουόρντος τοῦ Χότζα” καί ἐξυτηρεῖται μονόπλευρα πρόσωπα, πράγματα καί καταστάσεις.

Ἀπορίες εὐλογες, κ. Ἀν.Ύφυπουργέ, διατυπώνω, καί Σεῖς καλεῖσθε ὡς ἀρμόδια τοῦ Ὑπουργείου νά ἀπαντήσετε.

Σημειώσεις:

- ¹ Σελὶ 8,7.
- ² Π. Παλούκα, Σχολικῆς Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς. Μία ἄλλη πρόκληση στὸν 21ο αἰ. τὸν προσελάσηον καὶ ἡ σηματοσία της. Ἀνέκτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ “Ὁρθόδοξια καὶ Παυδεία”, τ. 3ον, Δεκέμβριος 2004, Ἀθήνα 2004, σελ. 190.
- ³ Εἴθης Χόττινγκ - Τουμανίδου, “Τὰ Θρησκευτικὰ σὸ σκοτάδι”, περιοδικὸ “Ἡ Δράσις μας”, τ. 463, Νοέμβριος 2008, σελ. 332.

7. Ἡ ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία του καί σὲ ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης. Ἄρα δέν εἵμαστε ἡ ἐξαίρεση.

Θά μπορούσαμε νά ἀναφέρουμε κι ἄλλες παραμέτρους ἡ κι ἄλλους λόγους. Περιοριστήκαμε στοὺς πῖο σημαντικοὺς.

Γιὰ τίς ὀμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναῖο σὲ CD
Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικροχώρι
19014 Κατανδρίτς
Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

Νεανικά Ζητήματα

Ὑπάρχει καί ἡ προσωπικὴ ἐπανάσταση!

Εἶναι πραγματικά μοναδική, καλὸ μου φίλοι, ἡ ἐπανάσταση τῆς τεχνολογίας, ὅπως τῇ ζῶμε ὅλοι στὶς μέρες μας. Τόσο μοναδική, πού δέν μπορεῖ νά τήν παρακολοθηθεῖ πλέον ὁ μέσος ἄνθρωπος. Τόσο ἐπαναστατικὴ πού δέν προλαβαίνει ἕνα προϊόν τῆς νά βρεῖ στά καταστήματα καί πῶρ ἔρχεται τό ἄλλο, πού εἶναι ἀκόμη πῖ ἐξελιγμένο!

Κι ἂς πάρουμε ὡς παράδειγμα τοὺς ηλεκτρονικοὺς ὑπολογιστές. **Γιατὶ οἱ ηλεκτρονικοὶ ὑπολογιστές δέν εἶναι μόνοι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπαναστατικῆς ἐξέλιξης τῆς τεχνολογίας, περισσότερο εἶναι ἡ ἐπανάσταση σ’ αὐτὴ τὴν ἰδίαν τὴν ἐξέλιξη!**

Ὁ πρῶτος P.C. τῆς IBM κυκλοφόρησε τὸ 1981. Ἦταν ἀξίας 2.000 δολларίων μέ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: Ἔδινε ὑπολογιστικὴ ἰσχύ μὸλις 0,1 MIPS, εἶχε ἀποθηκευτικὸ χώρο μόνο 20 σελίδων κειμένου καί μποροῦσαν νά τὸν χρησιμοποιοῦσαν μόνο οἱ προγραμματιστές! Τό τί διαθέτουν αὐτοὶ σήμερα, τό τί κάνουν ἀκριβῶς, ποιοὶ πανεύκολα τοὺς χειρίζονται, δηλαδή γιά τό πόσο ἔχουν ἐξεληχθεῖ, δέν τολμῶ νά τό γράψω, μήπως ὠπλίσουν νά διαβαστοῖ τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι ῖδη ... ξεπερασμένο!!! Ὅποτε γράφω κατὶ μόνο γιά τό σημεῖο ἐκκίνησης...

Ἄν τὸ αὐτοκίνητο εἶχε τὴν ἰδίαν ἐξέλιξη μέ τοὺς ὑπολογιστές, θά ἐπρεπε – ὅπως πολὺ χαρακτηριστικά λένε – τό μοντέλο τῶν 40 ἱππιν πού εἴχαμε τὸ 1981 νά εἶχε γίνει σήμερα 400.000 ἱππων καί ἡ τιμὴ του νά ἦταν μόλις 3,7 δολларία!

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θά ἐπρεπε μέ τὰ ἴδια χρήματα πού ἀγοράσαμε τὸ 1981 ἕνα δυαράκι 50 τετραγωνικῶν, τώρα νά μποροῦσαμε νά ἀγοράσουμε ἕνα παλάτι 100.000 τετραγωνικῶν!

Ἡ μέ τὴν ἰδία εὐκολία πού τὸ 1981 ἕνα παιδί πῆγαινε μία βόλτα μέ τὸ ποδηλάτο του στήν παιδικὴ χορὰ, νά μπορεῖ τώρα νά πάρει τό δασισμολόγιό του καί νά πᾶει μία βόλτα στόν Ἄρη!

Τὸ παράδειγμα τοῦ Scientific American εἶναι πολὺ χαρακτηριστικό. Γράφει: «Ἄν ἡ ἐξέλιξη τῶν ἀεροπλάνων ἦταν ἰσοδυναμὴ μέ τὴν ἐξέλιξη τῶν ηλεκτρονικῶν υπολογιστῶν τὰ τελευταῖα 25 χρόνια, σήμερα ἕνα ἀεροπλάνο θά κόστιζε 500 δολларία καί θά ἔκανε τὸ γύρο τῆς γῆς σὲ 5 λεπτά, χρησιμοποιώντας καύσιμα ἀξίας 5 δολларίων»!!!

Ἔ, λοιπόν, ναί! Ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ στήν ἐξέλιξη τῶν ηλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν εἶναι ὅπωςδήποτε ἀξιοθαύμαστη, μὰ καί ζήλευτη. Νά μποροῦσε νά γινόταν κατὶ ἀνάλογο καί στὸν ἐνός μας! Πόσα δέν θά ἄλλαξαν μέσα καί καὶ γύρω μας! Πόσο θά βελτιωνόταν ἡ ζωὴ μας, ἡ σχέση μας μέ τοὺς ἄλλους, ἡ κοινωνία μας!

Ἔ, λοιπόν, ναί! Ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ στήν ἐξέλιξη τῶν ηλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν εἶναι ὅπωςδήποτε ἀξιοθαύμαστη, μὰ καί ζήλευτη. Νά μποροῦσε νά γινόταν κατὶ ἀνάλογο καί στὸν ἐνός μας! Πόσα δέν θά ἄλλαξαν μέσα καί καὶ γύρω μας! Πόσο θά βελτιωνόταν ἡ ζωὴ μας, ἡ σχέση μας μέ τοὺς ἄλλους, ἡ κοινωνία μας!

Ἀντιμετώπισις τοῦ AIDS: Ἐκκλησία καί Κόσμος

Ἡ παγκόσμια κοινότητα σηματοδοτεῖ τὴν 1η Δεκεμβρίου ὡς παγκόσμια ἡμέρα κατὰ τὸν AIDS. Διάφορες δράσεις λαμβάνουν χώρα: ἐνημερώσεις μέ διανομὲς φυλλαδίων καί προφυλακτικῶν, γυμνῶς φωτογραφίσαι νά «καλὸ σκοπὸς», συνθήματα γιά τὴ χρήση τοῦ προφυλακτικοῦ ὡς πρόληψη, καί ἄλλα.

Τὴν ἰδίαν ἡμέρα, ἡ παγκόσμια (καὶ ὑπερκόσμια) Ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, πῆλ, μετὰξὺ ἄλλων, καὶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου Φιλάρετου. Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος, ἔζησε τὸν 8ο μ.Χ. αἰώνα καὶ ἀγάπησε τὸν Θεὸ μέ ὅλη του τὴν καρδιά, μέ ὅλη του τὴ δύναμη καί μέ ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξή του. Γί’ αὐτό ἀγάπησε καὶ τὸν ἄνθρωπο καί ἦταν κυριολεκτικά, φίλος ὅλων τῶν ἀρετῶν!

Εἶναι ἀλθέβια ὅτι στήν ἐποχὴ μας ἔχουν λησμονηθεῖ οἱ ἱερές ἀξίες καί ἀρετές, τὰ ἥρωικά πρότυπα τῶν Ἁγίων πού ἀγωνίστηκαν μέ ἀνότητα καί ἐγκράτεια, καθώς προβάλεται μέ κάθε μέσο ἡ σήψη, ἡ πορνεία καί ἡ διαστοργία καί καθώς ἡ «μαρτία ἐννε μοδα»(!) σύμφωνα μέ τὸν ἅγιο Παῖσιο.

Ζοῦμε ὄντως, σὲ δύσκολους καὶ πονηροὺς καιροὺς. Καί ὅπως γράφει ὁ γρόντος Μόδεμος, μέ ποιητικὸ τρόπο: «...Ὅπως τοῦ Νῆε τὸν καιρὸ Θεὸν δέν λογαριάζαν/, ἄλλ’ ἐτρῶναν καὶ ἐπῆναν, τίς ῥήδονές καὶ τάξαν/ καὶ ἤλθε ὁ Κατακλυσμός καί τοὺς ἐπῆνε ὁλοῦς/ τοὺς ἔστειλε στήν κόλασι μαζ’/ μέ τοὺς διαβόλους/ Ἡ ὧπος εἶς τὰ Σόδομα πού ἦταν ἀρκαλοκτᾶρες,/ κι ἐρῆεν ὁ Θεὸς φωτιά καὶ ἔκαψε τίς σάρκες/ Ἐτοί καὶ τῶρα, δειδαίον, γίναμε μόνον σάρκα/ τὸν δὲ Θεὸν ἀφῆκαμε καὶ πῆρα/ ἄλλη στράτα/ πού φέρνει στήν καταστροφή, μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν μας./ πού πρέπει ὅλοι νά ὦμε σκέπη καὶ ὀδηγὸ μας».

Χρειάζονται ἐπιγνώσεις, πνευματικές ἀντιστάσεις: πνευματικὸς ὀδηγός, (γιά νά μὴ βαδίζουμε στά τυφλά), μυστηριακὴ ζωὴ καί ἐφαρμογὴ τῶν Ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ μας. Δοκιμασμένοι καί ἀσφαλῆς δρόμος. Δρόμος τοῦ «παράγει» ὁ ἅγιος. Μόνο ἐτοί θά ὑπάρξει Πρό-όδος!

Ἐνῷ λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι παγ-κοσμίως προβάλλουν ὡς «σωτήρα» τὸ προφυλακτικό, τὸ παγκόσμιο καὶ θεόπνευστο βιβλίο, τὸ Εὐαγγέλιο, γιά τὴν καταπολέμηση

Μία τέτοια ἐπανάσταση, καὶ μάλισ-τα διαρκής, ὅπως αὐτὴ τῶν ἡλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, ἀσφαλῶς θά μᾶς ἔκανε ὅλους καλύτερους, ἀνωτέρους, ἀγιότερους. Κι ἡ ζωὴ μας θά ὁμόρφαιε πολὺ.

Ἄραγε μπορεῖ νά γίνει κατὶ τέ-τοιο; Ἀσφαλῶς ναί! Ἀλλὰ πῶς;

Τὴν ἀπάντηση θά μπορούσαμε νά τὴν δώσουμε καί μέ ἕνα ἀκόμη παράδειγμα, πού ἔχει κι αὐτὸ σχέ

Το Φανάρι και η Θεολογική Σχολή της Θεσσαλονίκης εΐς πλήρη συντονισμόν!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

οι δυτικές εΐδον νά ανοίγεται μπροστά τους άπρόσμενα ένα πεδίο "ερατοποστολικής δράσης". Η κατάσταση αυτή προβλήθηκε πολλούς ανθρώπους πού προσέβλεπαν με έλπιθα στους οικουμενικούς διαλόγους. Όπως όμως κάθε χειμώνας ακολουθείται από μία άνοιξη, πριν έκτενυσει ο κ' αιώνας ένα άμυδρο φώς άρχισε νά φαίνεται, όταν έλες

οι Εύρωπαϊκές Έκκλησίες αποφάσισαν νά συγκαλέσουν στο Graz της Αυστρίας μία Εύρωπαϊκή Οικουμενική Συνέλευση με θέμα "Συμφιλίωση – Δώρο Θεού και πηγή νέας ζωής". Η θεματική της συνέλευσης μαρτυρεί την άγωνία των διοργανώνων γιά την άμεση αντιμετώπιση των σύγχρονων προβλημάτων. Την έπικαιρότητα πού καταλογίζουν αυτό μετά την παρέλευση μιάς σχεδόν εικοσαετίας πιστοποίηση ή διαπίστωση ότι άρκετά από τά θέματα πού αποτελούν και θέματα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου των Ορθοδόξων Έκκλησιών...

Σχόλιο Ο.Τ.: Εΐς τά λόγια αυτά καταγγέλλεται μέ τον πλέον ρητόν και σαφή τρόπον ότι έξ άρχης και μέχρι σήμερα ή Μεγάλη Σύνοδος ηκολούθησε πιστώσ τά θέματα, όπως της τά υπέδειξε τό διεθνές κέντρον του Οικουμενισμού... πιθαώς λοιπόν τό ίδιον νά υπαγορεύσει και τις αποφάσεις της...

Ό'Ομ. Καθηγητής της Θεολογίας και Διευθυντής του Πατριαρχικού Ίδρυματος Πατερικών Μελετών, κ. Γεώργιος Μαρτζέλος επ'αγαματοποίησεν εισήγησιν μέ θέμα: «Η άναγκασιότητα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδοξίας γιά την αντιμετώπιση των σύγχρονων προκλήσεων». Παραδέχοντες τμήμα αυτής από τό Ιστολόγιον «Θεολογικά Δρόμενα» της Σς Δεκεμβρίου 2015:

«Εισαγωγή

Ός κυρώς συγκαλέσας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου προτάθηκε μάλιστα, έφ'οσον τό έπitréπει τό Ύπουργείο Πολιτισμού της Τουρκίας, ο παλαιός Καθεδρικός Ναός της Αγίας Ειρήνης, στον οποίο έλαβε χώρα τό 381 ή Β' Οικουμενική Σύνοδος...

Γιά πρώτη φορά ύστερα από μία χιλιετία και πλέον εκπρόσωποι όλων των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών νά συνέλθουν νά συζητήσουν και νά λάβουν από κοινού αποφάσεις γιά σημαντικότητα θέματα... Από την άποψη αυτή ή σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου είναι άπολύτως άναγκαία, γιά νά μπορούμε ή Ορθοδοξία νά ανταποκριθεί στα αίτήματα των καιρών...

Σχόλιον Ο.Τ.: Ύπενδυμίζοντες ότι ή Μεγάλη Σύνοδος εαγενησάθη έξ άρχης από τις διακριθείς του μασσόνου Πατριάρχου Ανθραγόρου, διά νά είναι Οικουμενική και όχι απλώς Πανορθόδοξος, έξ ου και ή επίλογος τού Ι. Ν. Αγ. Ειρήνης. Οι Οικουμενιστάι έπιθυμούν αυτό, ώστε νά σχετικοποιησιν την αξίαν των έπτά Οικ. Συνόδων, ως συνένθε ή της τού Πατρίου. Μας εκπλήσσει επίσης τις τά δσα λέγει ο κ. Καθηγητής ότι θεωρείται δεδομένον, ότι εις την Μεγάλην Σύνοδον διά μετέχοντων εκπροσώπων και όχι όλοι οι Έπίσκοποι! Αφ' ενός έπιθυμούν νά διατρανώδη ήδη ενό τού μήνυμα της Ορθοδοξίας και άφ' έτέρου έπιθυμούν συμμετοχήν προσώπων κατ' έπίλογον... όχι μόνον άντικανονικών αλλά και ύποπτον;

α. Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος μπροστά στις προκλήσεις και τά προβλήματα του σύγχρονου κόσμου
...όπως επισημαίνει ο Οικουμενικός Πατριάρχης, ή βία πού άσκείται πολλές φορές εν όνόματι της θρησκείας συνιστά απειλητικό φαινόμενο γιά όλους άναερίφτους τους Χριστιανούς και ιδιαίτερα τους Ορθοδόξους...

Ός γνωστόν ή Έκκλησία στις έκκομισμένους χριστιανικές κοινωνίες τίθετα δυστυχώς όλο και περισσότερο στο περιώριο της δημόσιας ζωής, ενώ οι θεολογικές πνευματικές και ήθικές άρχές του Ευαγγελίου βαθμιαία εξοβελίζονται από τη ζωή των ανθρώπων...

Πέρα από την άπειλη μέ την τεχνολογία συνδέεται και ή ραγδαία ανάπτυξη της βιοτεχνολογίας, πού συνεπάγεται την εμφάνιση σοβαρών βιοηθικών προβλημάτων... Άν μάλιστα προσθεσίο κανείς σ' αυτά και την... καταστολή του φυσικού περιβάλλοντος... ή διαφύλαξη και προστασία της «καλής λίας» δημιουργίας του Θεού γιά τόν άνθρωπο άποτελεί πρώτιστο καθήκον της Έκκλησίας... Γι' αυτό άλλωστε τό Οικουμενικό Πατριαρχείο, όπως γνωρίζουμε, πρώτο σ' όλόκληρο τό χριστιανικό κόσμο άνδείχει κα πρόβλεπα από τό 1989

και έξής την κρισιμότητα του θέματος αυτού μέ σειρά σημαντικών ενεργειών, όπως ή καθιέρωση της άρχής της Ινδίκτου (1η Σεπτεμβρίου) ως ήμέρας προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος, ή ανάθεση στον μακαριστό Ύμνογράφο Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη νά συντάξει σχετική Ακολουθία πού ψάλλεται κατά την ήμέρα αυτή, καθώς και ή διοργάνωση πλήθους διεθνών

Σχόλιον Ο.Τ.: Τά αίτια διά τόν άνταγωνισμόν όφείλει νά αναζητηΐται κανείς όχι μόνον εις ένα έθνος-κεντρίσμον αλλά και εις τις έπιδικές του Οικ. Πατριαρχούς νά άνδείχθη εις Πάπαν υπεράνω όλων των Τοπικών Έκκλησιών. Άπαράδεκτον έξ έπόψεως έκκλησιολογίας είναι νά προωθηται ένα πρότυπον άναγκαίου «Πρώτου», ύποστηρικτικής τού οποίου είναι και ο κ. Μαρτζέλος, έφ'οσον ο ίδιος έχει υπερασπισθή τό κείμενον της Ραβέννας, εις τό όποστο ή Σύνοδος δεσμεύεται από ένα Πρώτον. Αυτό έπιθυμούν νά συμβή και μέ την Μεγάλην Σύνοδον;

γ. Η θεματολογία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου

...Συγκεκριμένα ή θεματολογία της Συνόδου μέχρι και την Δ' Πανορθόδοξη Προσυνοδική Διάσκεψη (2009) απαρτιζόταν από τά εξής δέκα θέματα: α) Τό ζήτημα της Ορθόδοξου Διαστοράς, β) Τό Αυτοκέφαλο και ο τρόπος άνακηρύξεώς του, γ) Τό Αυτόνομο και ο τρόπος άνακηρύξεώς του, δ) Τά Διτύπχα, ε) Τό Ήμερολόγιό (ζήτημα, στ) Κυλώματα γάμου, ζ) Η σπουδαιότητα της Νηστείας και ή τήρηση της σήμερα, η) Σχέσεις της Ορθοδοξού Έκκλησίας προς τόν λοιπό χριστιανικό κόσμο, θ) Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενική Κίνηση και ι) Η άποστολή της Ορθόδοξου Εκκλησίας στο σύγχρονο κόσμο. Η συμβολή της Ορθόδοξου Έκκλησίας στην έπικράτηση της ειρήνης, της δικαιοσύνης της ελευθερίας, της αδελαφότητας της έλευθερίας, της αδελαφότητας και στην άραση των φυλετικών και άλλων διακρίσεων. Τελικά όμως τά άνωτέρω δέκα θέματα περιορίστηκαν σ' ένένα, έπειδή ή Εϊδική Διορθόδοξη Επιτροπή

...όφείλει ή Ορθόδοξη Εκκλησία, πιστή στις άρχές του Ευαγγελίου, χωρίς νά δίνει την έντύπωση ότι άδιαφορεί γιά τά πνευματικά ζητήματα, νά διακριθώ τό ένδιαφέρον της γιά την άπάληψη της κοινωνικής δίκαιας και την έπικράτηση της κοινωνικής δικαιοσύνης άνά τόν κόσμο. Άλλωστε τό ένδιαφέρον της αυτό δέν είναι έξνο προς τη φύση και την πνευματική άποστολή της στον κόσμο, γιατί είναι στην ουσία τόν ζήτημα πνευματικό...

Σχόλιον Ο.Τ.: Κατ' άρχάς έχει αναρωτηθή ο κ. Καθηγητής άν ή βία έναντιον τού Χριστιανισμού δέν είναι έναντιον άκριβώς τού Χριστιανισμού αλλά κυρίως έναντιον των ύποτιθεμένων Χριστιανικών κρατών, πού έξεμεταλλεύθησαν οικονομικούς τις Ισλαμικές χώρες; Η Γαλλία, πού ύπέστη τό χτύπημα, είναι ένα λαϊκόν άδεν κράτος; Έπειτα ο κ. Μαρτζέλος χρησιμοποιεί ένα χυλοειπωμένον έπιχείρημα επί καλύτερα μία κοινή άπόφασις όλων των Ορθοδόξων Έκκλησιών παρά πολλές άποφάσεις πολλών Έκκλησιών. Διαιτ νά μέν ισχύει τό άντιθετον; δέν είναι ισχυρότερος ο καταγιασός άνακοινωθέντων πολλών Τοπικών Έκκλησιών διαφορών κρατών από ένα άνακοινωθέν; Εΐς την συνέγεσιν γίνεται λόγος διά τόν κίνδυνον έκκομικεύσεως, πού δέτει τις «Έκκλησίες» εις τό περιώριον και άπειλεί την Ορθοδοξίαν. Πρέπει νά ύπενηδυμίσωμεν ότι οι «Έκκλησίες» τίθενται εις τό περιώριον, διότι ως αΐρέσεις πού είναι έδιδαν εις τόν κόσμον άγχιρα και όχι την αλήθειαν. Έκρίθησαν και ερεθίσθησαν έλατεις διά τούτο και νομοτελειακά ο κόσμος διά τις ξεστονήσεις. Έμεις ως Ορθόδοξοι άντ νά άγωνιζόμεθα νύ προβάλλωμεν την αλήθειαν όδηγούμεθα από τους Οικουμενιστές εις συγκρητισμόν, ώστε νά μΐς προσεραφεί ο κόσμος. Έχουν άντιληφθή ότι π.χ. ή ένωση με τόν Παπισμόν, ο οποίος εϋδύνεται ιστορικά διά τά δεινά της μοψής ανθρωπότητος, διά δωση την έντύπωση εις τόν κόσμον ότι ή Ορθοδοξία δέν είναι τίποτε άλλον παρά ένας Ανατολικός Παπισμός; Έπιπροσθέτως, ενώ αναφέρεται εις τόν κίνδυνον της έκκομικεύσεως, τά θέματα τά όποια προτείνει ως φλέγοντα είναι ζητήματα κυρίως κοινωνικών φύσεως, δηλ. ή Ορθοδοξία νά ειοχηρώγη περαιτέρω από μόνην της εις την έκκομικεύσιν και νά μεταβλήθη τρυμενών των άναλογιών εις ένα διεθνή κοινωνικόν όργανισμόν. Σκοπός είναι ή βατικανοποίησης της Ορθόδοξου Έκκλησίας, όχι μόνον ακολουθούσα τις Βατικανές Συνόδους, αλλά διαιτ διά έκδιδη άνακοινώσεις έπ' παντός έπιστητού. Άν έναρθεοδον όλοι πνευματικώς τότε ή κοινωνική δίκαια διά ληθη άνευ βαρυπόδων άνακοινώσεων. Νά σημεϊώσωμεν ότι καυχάται διά τά οικολογικά συνέδρια του Οικ. Πατριαρχείου, δέν αναφέρει τίποτε όμως διά την ΜΚΟ «Κύκλος της Πάρις», της οποίας έκκρεμούν τά δικαστήρια διά διασπάθισιν έκαστομυρίων.

«Εισαγωγή
Ός κυρώς συγκαλέσας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου προτάθηκε μάλιστα, έφ'οσον τό έπitréπει τό Ύπουργείο Πολιτισμού της Τουρκίας, ο παλαιός Καθεδρικός Ναός της Αγίας Ειρήνης, στον οποίο έλαβε χώρα τό 381 ή Β' Οικουμενική Σύνοδος...

Γιά πρώτη φορά ύστερα από μία χιλιετία και πλέον εκπρόσωποι όλων των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών νά συνέλθουν νά συζητήσουν και νά λάβουν από κοινού αποφάσεις γιά σημαντικότητα θέματα... Από την άποψη αυτή ή σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου είναι άπολύτως άναγκαία, γιά νά μπορούμε ή Ορθοδοξία νά ανταποκριθεί στα αίτήματα των καιρών...

Σχόλιον Ο.Τ.: Ύπενδυμίζοντες ότι ή Μεγάλη Σύνοδος εαγενησάθη έξ άρχης από τις διακριθείς του μασσόνου Πατριάρχου Ανθραγόρου, διά νά είναι Οικουμενική και όχι απλώς Πανορθόδοξος, έξ ου και ή επίλογος τού Ι. Ν. Αγ. Ειρήνης. Οι Οικουμενιστάι έπιθυμούν αυτό, ώστε νά σχετικοποιησιν την αξίαν των έπτά Οικ. Συνόδων, ως συνένθε ή της τού Πατρίου. Μας εκπλήσσει επίσης τις τά δσα λέγει ο κ. Καθηγητής ότι θεωρείται δεδομένον, ότι εις την Μεγάλην Σύνοδον διά μετέχοντων εκπροσώπων και όχι όλοι οι Έπίσκοποι! Αφ' ενός έπιθυμούν νά διατρανώδη ήδη ενό τού μήνυμα της Ορθοδοξίας και άφ' έτέρου έπιθυμούν συμμετοχήν προσώπων κατ' έπίλογον... όχι μόνον άντικανονικών αλλά και ύποπτον;

α. Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος μπροστά στις προκλήσεις και τά προβλήματα του σύγχρονου κόσμου
...όπως επισημαίνει ο Οικουμενικός Πατριάρχης, ή βία πού άσκείται πολλές φορές εν όνόματι της θρησκείας συνιστά απειλητικό φαινόμενο γιά όλους άναερίφτους τους Χριστιανούς και ιδιαίτερα τους Ορθοδόξους...

Ός γνωστόν ή Έκκλησία στις έκκομισμένους χριστιανικές κοινωνίες τίθετα δυστυχώς όλο και περισσότερο στο περιώριο της δημόσιας ζωής, ενώ οι θεολογικές πνευματικές και ήθικές άρχές του Ευαγγελίου βαθμιαία εξοβελίζονται από τη ζωή των ανθρώπων...

Πέρα από την άπειλη μέ την τεχνολογία συνδέεται και ή ραγδαία ανάπτυξη της βιοτεχνολογίας, πού συνεπάγεται την εμφάνιση σοβαρών βιοηθικών προβλημάτων... Άν μάλιστα προσθεσίο κανείς σ' αυτά και την... καταστολή του φυσικού περιβάλλοντος... ή διαφύλαξη και προστασία της «καλής λίας» δημιουργίας του Θεού γιά τόν άνθρωπο άποτελεί πρώτιστο καθήκον της Έκκλησίας... Γι' αυτό άλλωστε τό Οικουμενικό Πατριαρχείο, όπως γνωρίζουμε, πρώτο σ' όλόκληρο τό χριστιανικό κόσμο άνδείχει κα πρόβλεπα από τό 1989

Σχόλιον Ο.Τ.: Τά αίτια διά τόν άνταγωνισμόν όφείλει νά αναζητηΐται κανείς όχι μόνον εις ένα έθνος-κεντρίσμον αλλά και εις τις έπιδικές του Οικ. Πατριαρχούς νά άνδείχθη εις Πάπαν υπεράνω όλων των Τοπικών Έκκλησιών. Άπαράδεκτον έξ έπόψεως έκκλησιολογίας είναι νά προωθηται ένα πρότυπον άναγκαίου «Πρώτου», ύποστηρικτικής τού οποίου είναι και ο κ. Μαρτζέλος, έφ'οσον ο ίδιος έχει υπερασπισθή τό κείμενον της Ραβέννας, εις τό όποστο ή Σύνοδος δεσμεύεται από ένα Πρώτον. Αυτό έπιθυμούν νά συμβή και μέ την Μεγάλην Σύνοδον;

γ. Η θεματολογία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου

...Συγκεκριμένα ή θεματολογία της Συνόδου μέχρι και την Δ' Πανορθόδοξη Προσυνοδική Διάσκεψη (2009) απαρτιζόταν από τά εξής δέκα θέματα: α) Τό ζήτημα της Ορθόδοξου Διαστοράς, β) Τό Αυτοκέφαλο και ο τρόπος άνακηρύξεώς του, γ) Τό Αυτόνομο και ο τρόπος άνακηρύξεώς του, δ) Τά Διτύπχα, ε) Τό Ήμερολόγιό (ζήτημα, στ) Κυλώματα γάμου, ζ) Η σπουδαιότητα της Νηστείας και ή τήρηση της σήμερα, η) Σχέσεις της Ορθοδοξού Έκκλησίας προς τόν λοιπό χριστιανικό κόσμο, θ) Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενική Κίνηση και ι) Η άποστολή της Ορθόδοξου Εκκλησίας στο σύγχρονο κόσμο. Η συμβολή της Ορθόδοξου Έκκλησίας στην έπικράτηση της ειρήνης, της δικαιοσύνης της ελευθερίας, της αδελαφότητας της έλευθερίας, της αδελαφότητας και στην άραση των φυλετικών και άλλων διακρίσεων. Τελικά όμως τά άνωτέρω δέκα θέματα περιορίστηκαν σ' ένένα, έπειδή ή Εϊδική Διορθόδοξη Επιτροπή

...μόνο δύο από τά παραπάνω ένένα θέματα, τό θέμα τού τρόπου άνακηρύξεως μίας τοπικής Έκκλησίας ως Αυτοκέφαλου και τό θέμα της σειράς μνημονεύσεως των Αυτοκεφάλων Έκκλησιών στα Διτύπχα, συνάντησαν σοβαρές δυσκολίες κατά τη συζήτηση τους, χωρίς ωστόσο κατά την κρίση των περισσότερων Αυτοκεφάλων Έκκλησιών νά αποτελούν έμπόδιο κατά τη σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.

Σχόλιον Ο.Τ.: Νά ύποψηραμίσωμεν διά τόν όρδός ο Καθηγητής δέν αναφέρεται εις τόν κοινόν έρωτασμόν τού Πάσχα, τόν όποστον προσφάτως έφεραν εις την έπικαιρότητα ο Πατριάρχης και άνεκομίσωσεν ο Σεβ. Περιγύμν ότι διά συζητηθή εις την Μεγάλην Σύνοδον. Βεβαίως, ίσως τό συμπεριλαμβανεί εις τό «Ήμερολογιακό Ζήτημα», τό όποστον όμως ήδη από τό 1982 συνεφωνηθή ότι ούτε λόγος διά τό Πάσχα διά γνή ούτε ότι δύναται νά αλλάξη κάτι εις τό ίδιον τό ήμερολογιακόν. Τέλος, νά επισημάνωμεν ότι τό ζήτημα τόν Διτύπων και τού Αυτοκεφάλου, τό προσπερνά άνωδυμίσως ο Καθηγητής. Άν όμως ζητήματα τάδεως ές είναι τά Διτύπχα, προεκάλεσαν τόσες τριβές, πνευματικά και δογματικά ζητήματα, ως έκείνα των Διαχριστιανικών Σχέσεων, δέν είναι δυνατόν νά «αντιδρώμεν» την Σύνοδον εις τόν άέρα; Άν δέν έμειθα έτοιμοι ως Ορθόδοξοι νά συζητήσουμε τά άπλά, διά πορευόμενον εις μίαν Σύνοδον σύνδετον με πιθανότητα νά διαλύσωμεν την Ορθόδοξην Έκκλησίαν;

Συμπέρασμα

Μετά από δσα είπαμε, έγινε, πιστεύουμε, άντιληπτό ότι... ύστερα από την τέρπασια προετοιμασία πενήντα και πλέον έτών στην πραγματοποίηση αυτού του κοσμοιστορικού γεγονότος ή φωνή της Ορθοδοξίας μέσω της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου είναι άκριβς έπικαιρη και άναγκαία. Κι' αυτό γιατί, όπως σημειώνει στην κατακλείδα σχετικά άρθρου του ο άείμνηστος Μητροπολίτης Αδριανούπολεως, πρώην Ελβετίας, Δαμασκηνός, «Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος τόσο με τη σύγκλησή της όσο και με τό έργο της θα συμβάλη στην άνανέωση και στην ακνοβολία τού μηνύματος της Ορθοδοξίας όχι μόνο στο όρθόδοξο πλήρωμα, αλλά και σε όλόκληρο τόν χριστιανικό κόσμο. Είναι πράγματι ή ώρα της Ορθοδοξίας».

Σχόλιον Ο.Τ.: Η ιδέα περί Οικ. Συνόδου πρέπει όποσδήποτε νά άποκλεισθή, διότι τά δογματικά ζητήματα είναι λεληνύμενα. Πανορθόδοξος δύναται νά συγκληθή ύπό προϋποθέσεις, οι όποιες εις την παρούσων περιστάσεων δέν υφίστανται. Η Ορθόδοξη περιστεύειρον διά κινδυνεύση από την σύγκλησιν μίας Μεγάλης Συνόδου, παρά από την μη σύγκλησιν της. Όσοις έπιθυμεί την άκτινοβολίαν της Έκκλησίας ως έργασάθη δι' αυτό πνευματικώς και τότε διά είναι όντως ή ώρα της Ορθοδοξίας.

Πηγή φωτογραφείας Ιστολόγιον Θεολογικά Δρόμενα.

Θεόδοξος Τύπος

Η Φλώρινα σύσσωμος κατά του Συμφώνου Συμβιώσεως

Ψήφισμα Ίερών Φλωρινών

Σήμερα, Δευτέρα 23 Νοεμβρίου 2015, πραγματοποιήθηκε στον Ίερό Ναό Αγίου Νικολάου πόλεως Φλωρίνης Ιερατικό Συνέδριο των κληρικών της Ίερās Μητροπόλεως Φλωρίνης, Προστών και Εορδαίς, υπό την προεδρία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Θεοκλή-του.

Μεταξύ των άλλων, ο Σεβασμιώτατος ένήμερωσε τους παρευρισκόμενους κληρικούς γιά τό νομοσχέδιο πού προυβεί ή Κυβέρνηση της χώρας μας σχετικά με τό «Σύμφωνο Συμβίωσης», τό οποίο θα έπτεκεται νάι και στους όμοφυλοφίλους.

Μετά από πρόταση τού Σεβασμιωτάτου, τό Συνέδριο άποφάσισε όμόφωνα νά εκδώσει ψήφισμα διαμαρτυρίας κατά τόν έν λόγω νομοσχέδιο και νά ζητήσει από την Κυβέρνηση νά τό άποσύρει γιά τούς εξής λόγους:

1) Η όμοφυλοφιλία είναι κορυφαίο άμάρτημα, τό όποιο καταδικά-ζει άπέρριστα ο νόμος του Θεού. Η Αγία Γραφή τό άποκαλεί «βδέλυγμα», δηλαδή σγαμερή και άηθαστική πράξη (Λευϊ. 18,22). Ο άπόστολος Παύλος χαρακτηρίζει τις όμοφυλοφιλικές σχέσεις «πάθη άμίας» και παρά «φύσιν πράξεις» (Ρωμ. 1,26). Αποδείξη της απέχθεις τού Θεού γιά τις πράξεις αυτές άποτελεί και τό ότι κατέστρεψε με φωτιά και θείαρι δύο άρχαίς πό-λεις, τό Σόδομα και τό Γόμορρα, οι όποιες είχαν παραδοθεί στην άρε-νοκοπία.

Συνεπώς, ένας πού πιστεύει στον Θεό και θέλει νά όνομαζεται όρθόδοξος Χριστιανός, δέν μπορεί νά δεχτεί ή νά υψώσει ένα τέτοιο τρόπον συμβιώσεως.

2) Η όμοφυλοφιλία άποτελεί έκτροπή από την ανθρωπινή φυ-σιολογία και όντολογία. Δέν είναι μία «ένאלλακτική πρόταση σεξουαλικών προσανατολισμών», ή μιά «νόμιμη διαφορετικότητα», ές ίσου καλή και νόμιμη με τη φυσιολογική. Σύμφωνα και με τό «Διαγινωστικό και Στατιστικό Έγχειρίδιο» (τό γνωστό ως DSM) της Αμερικανικής Ψυχιατρικής Εταιρείας, ή όμοφυλοφιλία θεωρείται παρέκκλιση και διαστορή. Έτσι την χαρακτηρίζουν άόκητη και οφρύντ, Γιούγκν, και Βίλχελμ Ράιχ.

3) Από τις όμοφυλοφιλικές σχέ-σεις προέρχονται πολλές ψυχικές και σωματικές ασθένειες, όπως τό AIDS.

4) Η όμοφυλοφιλία συμβιώνση άντιστρατεύεται στον νόμο της δι-αωνίσεως τού ανθρωπίνου είδους, όφ' όσον είναι σείρα και δέν δημι-ουργεί απόγονους. Έπομένως, ή φύση τού νόμου αυτού, πού πι-στεύουμε ότι θά ένθάρρυνει και θά αύξήσει τό φαινόμενο της όμοφυλο-φιλίας, θα έχει ως άποτέλεσμα την μείωση των γάμων και των γεννή-σεων, με σοβαρές κοινωνικές και έθνικές συνέπειες.

5) Η νομιμοποίηση της συμβίω-σεως των όμοφυλοφίλων δημιου-ργεί ένα νέο είδος κοινωνικής μονά-δας, με «ένάλλακτική μορφή οικο-γένειας», πού πλήττει άμεσα τόν καθιερωμένο από τόν Θεό, την φύση και την κοινωνία θεομυ της οικογ-νεας, ή οποία άποτελεί τό φυσικό-λογο κύτταρο της κοινωνίας. Μόνο μέσα στην οικογένεια μπορεί τό παιδί νά ήρσει και νά αναπτυχθεί όμαλά. Πά νά είναι ψυχικά ίσορρο-πημένο, έχει την άνάγκη πατέρα και μητέρας όχι «γονέα Α» και «γονέα Β». Τό παιδί πού μεγαλώνει σ' ένα τέτοιο περιβάσμα θα έχει ψυχολο-γικούς διαταραχές, θα είναι ψυχικά άνάπηρο. Συνεπώς με την ψήφισή ένός τέτοιου νόμου έγκληματούμε σε ό,τι πού άνών και ίσως έχει ή κοι-νωνία, τό παιδί. Τέτοια παιδιά, πα-ρανομφανήμενα ψυχικά, θα γίνουν αούριο άντικοινωνικά και έγκλημα-τικά στοιχεία.

6) Ό από ψήφισή θεομός είναι άντισυνταγματικός, διότι έρχεται εν άντίθεση με τό άρθρο 21, παρά 1, του Συντάγματος πού λέει ότι: «ή οικο-γένεια, ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής τού Έθνους, καθώς και ο γάμος, ή μητρότητα και ή παι-δική ήλικία τελούν υπό την προστα-σία του κράτους».

7) Όπως Έχουν άποδείξει έρε-υνες, ή προώθηση της όμοφυλοφι-λίας και άλλων σεξουαλικών παρεκ-κλίσεων ένάσπειρα στους στόχους και τόν τρόπο δράσεως της λεγομέ-νης Νέας Έποχής, πού θέλει νά άπονευρώσει ήθικα την κοινωνία, με σκοπό ή δημιουργία ένός παγ-κοσμίου κράτους με μία παγκόσμια δικτατορία.

8) Η νομιμοποίηση και ή θεσμική άναγνώριση της όμοφυλοφιλίας ση-μαίνει νά άνοίξει τους άσους τού Αϊόλου γιά την άναγνώριση της πα-ρεκκλίσεως αούριο (όπως στην Όλλαν-δια) και της κτηνοβοσίας μεθούριο (όπως στην Γερμανία).

Τέλος, θέλουμε νά τονίσουμε ότι ή Έκκλησία πολεμά την άμαρτία, όχι όμως τόν άμαρτωλό. Αποστρέφεται την όμοφυλοφιλία, όχι όμως τόν όμοφυλόφιλο. Τόν θεωρεί κι αυτόν πλάσμα τού Θεού, πού χρειάζεται βοήθεια και ψυχική θεραπεία.

Η όμοφυλοφιλία είναι ίσασμη. Οι όμοφυλοφιλικές τάσεις δέν είναι γε-νητικά προκαθορισμένες, όπως ισχυρίζονται μερικά, πού τις δι-κατολογίσουν. Αυτό άποδεικνύουν σύγχρονες έρευνες, όπως αυτές πού έγιναν σε μονογυναικείους δι-όμους. Οφειλονται κυρίως σε πε-ριβαλλοντικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς παράγοντες. Άλλά και άν υπάρχει κάποια γενετική προδιάθεση, αυτή δέν είναι προκα-

θοριστική, ούτε δικαιολογεί την άσκησή ή την προβολή της όμοφυ-λοφιλίας. Η φύση πολλές φορές κά-νει λάθη και προκαλεί άνωμαλίες και έκ γενετής ασθένειες. Π.χ. ύπαρ-χουν ένδείξεις ότι ή έπιθετική συμ-περιφορά και ο άλκοολισμός έχουν γενετικές καταβολές. Αυτό δέν ση-μαίνει ότι θα έπitréπαμε ποτέ ή θα άμνηστεύσαμε την έγκληματικότητα ή τόν άλκοολισμό, έπειδή γεννήθη-καν κάποιοι έτσι.

Αυτό πού χρειάζεται είναι ή προ-σπάθεια εκ μέρους τού πάσχοντος, ή κατάλληλη άγωγή και συμπαρά-σταση από την κοινωνία και τούς φορείς της, και άφ'οσάκις ή βοήθεια τού Θεού πού είναι πάντα δεδομέ-νη.

Κύριε ύπομυργέ της Δικαιοσύνης, κύριοι Βουλευτές της Έλληνικής μας πατρίδος. Την στιγμή αυτή κα-λείστε νά πάρете άπόφαση γιά ένα θέμα όχι οικονομικό, όχι πολιτικό ή στρατιωτικό. Καλείστε νά καθορίσε-τε την ήθική ταυτότητα αυτού τού τό-που. Αυτόν τού τόπου πού πρόσ τηρή της ήθικής ύψωσε τό λαμπρό-τερο μνημείο της ανθρωπότητας τόν Παρθενώνα, γιά νά τιμήσει την άντερπη μορφή ήθικής κατακτι-σεως, την παρθενία. Την άπόφασή σας θα την γράψει ή ιστορία. Θα την κρίνουν, όπως λέει ο Παλάσιος, «οι άένγηστοι, οι νεκροί». Αναλογιστείτε τό βάρος της ιστορικής σας ευθύ-νης, την παράδοση αυτού τού λαού πού εκπροσωπούτε και πείτε ένα μεγάλο ΟΧΙ στην έπιπατή της «έν πολλαίς άμαρτίαις περπετοσύνης» Εύρωπης.

Διά τούς ιερείς της Ι. Μητροπόλεως Φλωρίνης, Προστών και Εορδαίς Ο ΠΡΟΤΟΣΥΓΚΕΛΟΣ Άρχιμ. Νικηφόρον Μανάδης
Ό Σύλλογος Πολυτέκνων Φλωρινών
Πρός τούς: Ύπουργόν Δικαιοσύ-νης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κ. Νικόλαον Παρα-σκευάστουλον, Βουλευτές Π.Ε. Φλώρινας κ. Κωνσταντίνον Σέλα-τσαν και κ. Ιωάννην Αντωνιάδην.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο τού Συλ-λόγου Πολυτέκνων Ν. Φλώρινας, πού έκπροσωπεί 1450 πολυτέκνες οικογένειες – μέλη, διαμαρτυρείται έντονώτατα γιά τό έπενειδιστο Νο-μοσχέδιο «ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣ-ΣΗΣ», πού προυβεί επί Βουλής πρόσ ψήφισή τό Ύπουργείο Δικαιο-σύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, με τό οποίο προτίθε-ται νά έκτεκνείει την ίσχύουσα νο-μοθεσία και στα λεγόμενα «όμόφυ-λα ζευγάρια».

Κύριε Ύπουργέ, με τό πρόσ ψή-φιση νομοθεσία γιά μία άκόμη φο-ρή ή Κυβέρνηση σας διέμενυσε κάθε έλπιθα γιά μία νουνηγή πολιτική. Οι δύο Κυβερνήσεις σας απέδειξαν ότι ή ιδεολογική άθεσία έναν τό μεγαλύ-τερο έλαττωμα με τρανικές συνέπει-ες γιά τόν λαό. Τό κόμμα σας ΣΥΡΙ-ΖΑ είναι διαχισμένο: άκολουθεί μία δεξιά νεοφιλελεύθερη κοινωνική πολιτική, πού δυστυχώς πλήττει τά φτωχότερα στρώματα τού λαού και της ευαίσθητες κοινωνικές τάξεις, όπως είναι οι πολυτέκνες οικογένει-ες, και παραμένει άρίστερο μόνο στα ζητήματα της χριστιανικής πί-στης και σε αξίες και ιδανικά, πού διέπουν τόν Έλληνικό λαό.

Η οικογένεια άποτελεί τό κύτταρο της κοινωνίας και δημιουργείται μό-νο με την συνάφεια άνδρος και γυ-ναίκος. Έτσι δημιουργήσε ο Θεός άνθρωπο και θέσπισε την ιερό-τητα τού γάμου στο τρίπτυχο (άρρεν-θήλυ-παιδί). Και έρχοσθε με τό νομοθέτημα αυτό και άπείσο-ποιείται τόν γάμο και δέν διατάζει νά έλθετε άντιμέτωποι με τόν Παν-ένος τέτοιου νόμου έγκληματούμε σε ό,τι πού άνών και ίσως έχει ή κοι-νωνία, τό παιδί. Τέτοια παιδιά, πα-ρανομφανήμενα ψυχικά, θα γίνουν αούριο άντικοινωνικά και έγκλημα-τικά στοιχεία.

Ό οικογένειας άποτελεί τό κύτταρο της κοινωνίας και δημιουργείται μό-νο με την συνάφεια άνδρος και γυ-ναίκος. Έτσι δημιουργήσε ο Θεός άνθρωπο και θέσπισε την ιερό-τητα τού γάμου στο τρίπτυχο (άρρεν-θήλυ-παιδί). Και έρχοσθε με τό νομοθέτημα αυτό και άπείσο-ποιείται τόν γάμο και δέν διατάζει νά έλθετε άντιμέτωποι με τόν Παν-ένος τέτοιου νόμου έγκληματούμε σε ό,τι πού άνών και ίσως έχει ή κοι-νωνία, τό παιδί. Τέτοια παιδιά, πα-ρανομφανήμενα ψυχικά, θα γίνουν αούριο άντικοινωνικά και έγκλημα-τικά στοιχεία.

6) Ό από ψήφισή θεομός είναι άντισυνταγματικός, διότι έρχεται εν άντίθεση με τό άρθρο 21, παρά 1, του Συντάγματος πού λέει ότι: «ή οικο-γένεια, ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής τού Έθνους, καθώς και ο γάμος, ή μητρότητα και ή παι-δική ήλικία τελούν υπό την προστα-σία του κράτους».

7) Όπως Έχουν άποδείξει έρε-υνες, ή προώθηση της όμοφυλοφι-λίας και άλλων σεξουαλικών παρεκ-κλίσεων ένάσπειρα στους στόχους και τόν τρόπο δράσεως της λεγομέ-νης Νέας Έποχής, πού θέλει νά άπονευρώσει ήθικα την κοινωνία, με σκοπό ή δημιουργία ένός παγ-κοσμίου κράτους με μία παγκόσμια δικτατορία.

8) Η νομιμοποίηση και ή θεσμική άναγνώριση της όμοφυλοφιλίας ση-μαίνει νά άνοίξει τους άσους τού Αϊόλου γιά την άναγνώριση της πα-ρεκκλίσεως αούριο (όπως στην Όλλαν-δια) και της κτηνοβοσίας μεθούριο (όπως στην Γερμανία).

Τέλος, θέλουμε νά τονίσουμε ότι ή Έκκλησία πολεμά την άμαρτία, όχι όμως τόν άμαρτωλό. Αποστρέφεται την όμοφυλοφιλία, όχι όμως τόν όμοφυλόφιλο. Τόν θεωρεί κι αυτόν πλάσμα τού Θεού, πού χρειάζεται βοήθεια και ψυχική θεραπεία.

Η όμοφυλοφιλία είναι ίσασμη. Οι όμοφυλοφιλικές τάσεις δέν είναι γε-νητικά προκαθορισμένες, όπως ισχυρίζονται μερικά, πού τις δι-κατολογίσουν. Αυτό άποδεικνύουν σύγχρονες έρευνες, όπως αυτές πού έγιναν σε μονογυναικείους δι-όμους. Οφειλονται κυρίως σε πε-ριβαλλοντικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς παράγοντες. Άλλά και άν υπάρχει κάποια γενετική προδιάθεση, αυτή δέν είναι προκα-

ΤΑΤΟΥΑΖ

Η άπόλυτος Έλευθερία ή ή άπόλυτος Αίχμαλωσία και Άπώλεια;

Τό τατουάζ (δερματοστίξια) έχει λάβει άνεξελέγκτες διαστάσεις, κυρίως στη νέα γενιά, σε όλα τά μήκη και τά πλάτη της γής και εκφράζει την άπόλυτη και άχάλι-νη αίσθηση της έλευθερίας του ανθρώπου και της άνάλογης δια-θέσεως τού σώματος μας κατά την έπιθυμία έκάστου και άνάλογα με την κοινωνική και πνευματική κατάρτιση τού καθενός μας.

Είναι όμως έτσι; Τό θέμα τά τό αναλύσουμε, συν-οπτικά βέβαια, αλλά θα τό προ-βάλουμε σε τρεις διαστάσεις, ήτοι:

Τήν Ύλική Τήν Αίσθητική και Τήν Πνευματική.

1) Η Ύλική διάσταση άφορά στις έπιπτώσεις πού έχει στο σώμα μας και στην υγεία μας ή άπερίσκεπτη και έπιπόλαιη αυτή ένέργεια γιά τη ζωή μας.

Σύμφωνα με έρευνα από τά γη-μικά έργαστήρια τού Έθν

'Η ἔρις Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μόσχας διὰ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας

Γράφει ὁ π. Ἀνδρέας Μποκόφσκυ, καθηγ. εἰς τὴν ἔδραν Ὁρθ. Θεολογίας τοῦ Πανεπιστ. Białystok τῆς Πολωνίας

3ον.—Τελευταῖον

Ἡ πρόσφατος ἐπίσκεψις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Πολωνίαν καὶ ἡ θεμελιώσις τοῦ ἐκεῖ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ καθίστουσι ἰδιαιτέρως ἐπίκαιρον τὸ παρὸν κείμενον καθὼς ὁ ἔμπειρος ἀναγνώστης δύναται νὰ ἀντιληφθῇ καὶ τὰ ἐρημνεύοντα θαυότερα τὰ σύγχρονα ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα.

Διὰ τῆς ἰσχύου τοῦ Βεζήρι

Ὁ Δοσίθεος εἶδεε μὲ τῆς συμβουλῆς του ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ δεχόταν τὴν παράνομον ὑποταγὴν τῆς Μητροπόλεως Κιέβου, οὔτε καὶ θὰ συνήγορουσε στὸν Πατριάρχῳ Κωνσταντινουπόλεως. Πρόσθεσε ἐπιπλέον οἱ δὲν θὰ πράξει αὐτό, ἂν προέκυπτε νὰ λείβει ὄχι μόνον τὰ προτεινόμενα ἀπὸ τὸ Ρώσῳ πρέσβῃ χρήματα ὅς ἐλεημοσύνην πρὸς τὸ Ἅγιο Τάφο, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον θησαυροῦς¹⁵. Ὁ πρέσβης, ὅταν ἀκούσε ὅλα αὐτὰ, ἄρχισε νὰ φλυαρεῖ ἅπτομα μὲ πολλὰς φοβερὰς βλασημίας. Παρὰ ταῦτα συνέβη τότε νὰ ἀπομακρύνει δυναστικά ὁ Διονύσιος Μουσελίους ὁ Χίος τὸν Ἰάκωβο καὶ νὰ γίνῃ πάλι Πατριάρχῃς Κωνσταντινουπόλεως τῆς ἐβδομάδι τῆς Δεκαεννιάσμου.

Ὁ φιλόνομος πατριάρχης εὐκόλα παραιτήθηκε ἀπὸ τῆς προτάσεως τοῦ Νικήτα Ἀλεξιέμεβιτς. Ὁ Δοσίθεος ὅμως προσπαθοῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Διονύσιον. **Γι' αὐτὸ συνέληψε τὸ Βεζήρι καὶ τοῦ ἐξήγγισεν ὅτι εἶναι πῦρ γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐξάρτησιν τοῦ Κιέβου** καὶ νὰ στέλλονται οἱ πρέσβεις στὸν Βασίλειον, ἂν ὅμως ἐγκρίθῃ ἡ ἐξάρτησις αὐτὴ ἀπὸ τὴν Μόσχᾳ, τὸ Βασίλειον θὰ χάσῃ τὴν τιμὴν. Συμβούλεψε μάλιστα τὸ Βεζήρι, ἂν τοῦ ζητούσε γιὰ τὴν προαναφερθεῖσα ὑπόθεσι νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸ αἶτημα ὁ πρέσβης, νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι εἶναι ἀμαρτία νὰ ἀνακατεύοιμε στὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, γι' αὐτὸ ὁ μόνος ἀρμόδιος εἶναι ὁ πατριάρχης.

Ἀντιδράσεις διὰ τὸ Τμήμα Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ΣΠΑΡ, νὰ ἰδουθεῖ στὴν Κρήτη ἓνα κέντρο Ἀραβικῶν Σπουδῶν μὲ σκοπὸν τὴν προσέλευση-κυρίως-ξένων σπουδαστῶν.

Ἐδῶ καὶ χρόνια προσπαθοῦν γιὰ δημιουργία ἐδρῶν ἰσλαμικῶν σπουδῶν, σὲ διάφορα Πανεπιστήμια. Δὲν εἶναι τὸν ὅσον εὐκόλο τὸ ζήτημα. Ὁ ὅρος ἀραβικῆς σπουδῆς εἶναι εὐρύτερος τοῦ ὅρου ἰσλαμικῆς σπουδῆς. Στὸν ἀραβικὸ κόσμον δὲν εἶναι τὰ πάντα ἰσλάμ. Ἡ Πάλμυρα, γιὰ παράδειγμα, ποὺ τώρα καταστρέφεται, εἶναι ἐκτός τοῦ κόσμου τοῦ ἱσλάμ. Ἡ ὑποταγὴ παντός ἀραβικοῦ στὸ ἰσλάμ, εἶναι μορφὴ πνευματικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ποὺ σταδιακὰ ἐκτείνεται καὶ ἐκτός τῶν χωρίων ποὺ χαρακτηρίζονται-ὄχι πάντοτε ὀρθά-ὡς ἰσλαμικῆς. Ἐπιδιώκει μὴ ἰσλαμικὴ διείσδυσις καὶ σὲ χώρους ποὺ πραγματικὰ δὲ ἐπρεπε νὰ εἶναι ἄβιστοι γιὰ τὸ ἱσλάμ.

Κατανοῶ ὅτι οἱ σπουδαστῆς τῆς Θεολογικῆς θὰ πρέπει ἀπὸ εἰδικὰ καθήκοντες καὶ εἰδικὰ συγκυρήματα νὰ ἔχουν μίαν ἐγκυρίαν πληροφόρησι γιὰ τῆς βασικῆς ἀρχῆς τῶν κυριώτερων θρησκειῶν (αὐτὸ ἄλλωστε γίνονταν καὶ στὸ μᾶθημα τῆς ἱστορίας). Ἀλλὰ δὲν κατανοῶ τὸ γιατί πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἔδρα ἰσλαμικῶν σπουδῶν σὲ Πανεπιστήμιον Ἑλληνικὸ καὶ μάλιστα σὲ Θεολογικὴ Σχολή. Ἐκτός βέβαια καὶ ἂν πρόκειται νὰ βουλευετὶ κάποιος ἐπιδέξιως ἰσλαμιστὴν καθηγητὴ... Κατὰ βάσιν οἱ Θεολογικῆς Σχολᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους δημιουργήθηκαν γιὰ τὴν προαγωγὴν τῶν σπουδῶν τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς Θρησκείας, ποὺ λόγῳ τῆς μακρὰς δουλείας, εἶχε υποχωρήσῃ, σὲ σχέσιν μὲ τὴν πρόδοο ποὺ εἶχε σημειωθεῖ στὴν Δύση.

Δὲν εἴμαστε Χώρα μὲ ἀπεριόριστες δυνατότητες. Ἄν σὲ κάποιον Πανεπιστήμιον "στῆθῃ" ἔδρα ἰσλαμικῶν σπουδῶν, ἀμέσως θὰ ὑπάρξῃ ἐν ἀνάλογον αἶτημα καὶ γιὰ ἄλλο, μετὰ τὸ ἄλλο Πανεπιστήμιον... Καὶ ἂν τὸ ἴδιο αἶτημα-καὶ πολὺ εὐλόγα-προβάλλουν ἐκπρόσωποι καὶ ἄλλων θρησκειῶν (π.χ. ἰνδουιστές), πῶς θὰ μπορούμε νὰ προτάξουμε ἀντίρρηση; Ἄς εἴμαστε ἐπιτέλους σοφιστοί. Τὰ νῦν παιδιὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ Λύκειο καὶ δὲν ξέρουν νὰ κάνουν τὸν σταυρὸ τους, δὲν ξέρουν ἀπ' ἐξῶ οὐτὸ τὸ "Πάτερ ἡμῶν", πολὺ περισσότερο δὲν ξέρουν τὸ νόημά του. Ἄς μὴ ἀναφερθῶ στὸ Συμβολοὶ τῆς Πίστεως, τὸ "Πιστεύω", ποὺ κακοποιεῖται σὲ κάθε Βάπτισμα.

Τὸ ζήτημα διὰ ἐμὲ-δὲν εἶναι μόνον θρησκευτικὸ εἶναι εὐρύτερα πολιτικόν. Ἡ Ὁρθόδοξις εἶναι τὸ σοβαρότερο κεφάλαιον τῆς πολιτισμικῆς παραδόσεως. Λεῖπει ἀπὸ τὸν λαὸ μας, μίᾳ σὲ βάθος γνώση. Αὐτὴν τὴν γνώση πρωτίστως πρέπει νὰ προσφέρουν στὸν λαὸ μας, οἱ Θεολογικῆς Σχολῆς. Σέβονται ἀφάνταστα τὸν πολιτισμὸ τοῦ ἱσλάμ καὶ ἔχω γράψῃ πολυεπίπλοτο βιβλίον γιὰ χῶρες, ὅπου κυριαρχεῖ θρησκευτικὰ ὁ Ἰσλαμισμός. Ὅμως τὸν γνώρισαι στὶς χώρες ὅπου ἀναπτύχθηκε καὶ θαρρῶ πῶς ὅ,τι ἐγράψαμι γιὰ αὐτὸν, δὲν ἔχει ἵπποτε μετωπικόν. Ἡ κατασκευή τῆς ἔδρας ἰσλαμικῶν σπουδῶν σὲ κάποιο Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο-καὶ μάλιστα στὸν εὐαίσθητὸν χώρῳ τῆς Μακεδονίας-δὲ εἶναι ἡ ἀρχὴ νέας κα-

Θὰ εἶχε τότε κατορθώσει ὁ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος νὰ λύσει τὸ πρόβλημα, ὡστόσο νίκησῃ ἡ φιλαργυρία τοῦ Πατριάρχῃ, ὁ ὁποῖος προχώρησε στὴν παράνομον πράξιν. Ὁ πρέσβης ἔδωσε ἑξακόσια φλωαρία καὶ ἐλαβε τὸ γράμμα, κατὰ τὸ ὁποῖο τὸ Κίεβο ἐντάσσεται στὴ δικαιοδοσία τῆς Μόσχας. Νηροπασμένος κῆπτος ὁ Διονύσιος ἀπὸ τὴν προφανή, παράνομον καὶ ἀκρως παράλογον πράξιν, γιὰ νὰ συσκοτίσῃ τὴν κακία του, ἐγράψε στὴν ἐπιστολήν του, ὅτι τὸ ἐπράξε ἐξαιτίας τῆς βασιλικῆς προσταγῆς. **Στὸ γράμμα ἔθεσε τὸν ὄρο, κατὰ τὸν ὁποῖο πρέπει ὁ Κιέβου νὰ μνημονεύει τοὺς προκαθήμενους τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Μόσχας. Ἡ πράξις αὐτὴ ὅμως δὲν βρίσκει ἀντιπόκρισιν στοὺς ἱεροὺς κανόνες**¹⁶.

Ἡ φιλοδοξία

καὶ ὄχι ἡ ἀνάγκη

Στὴ φιλαργυρία λαοὶν τοῦ Διονυσίου ὀφείλεται ἡ ἔκδοσις τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ τετελεσμένου γεγονότος, τῆς ὑποταγῆς τῆς Μητροπόλεως Κιέβου στὸν Πατριάρχῃ Μόσχας. Ἡ παρανομία τοῦ φιλόνομου πατριάρχῃ εἶναι περισσότερο ἀξιοκατάκριτη, καθ' ὅσον τὰ ἀπὸ τῆς Ρωσσίας περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ γράμματα ἀπευθύνονταν πρὸς τὸν προκατόχου τὸν Ἰάκωβο. Ἄν καὶ οἱ Μποχοβίτς εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν συνδρομὴ τοῦ Δοσίθεου, διεπράξαν τὸ λάθος νὰ μὴ γράψουν σ' αὐτὸν καὶ ἐπειδὴ τὸ σχέδιόν του παρακώλυσε ἡ φιλαργυρία τοῦ Πατριάρχῃ Διονυσίου, ἀναγκάσθηκε καὶ ὁ ἴδιος, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ συμφωνήσῃ καὶ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ὑποχώρησιν γιὰ τὴν κοινὴ ὠφέλεια τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιτυχάνοντας τὴν κυβερνητικὴ ἀδεια πρὸς Ἱδρυσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου στὸ Φανάρι¹⁷. Παρὰ τὴν ἐπίμονον ἀδίαν τὸ Νικήτα δὲν ἐστερσε νὰ συναγορεύηται τὰ γράμματα τοῦ Διονυσίου. Ἐγράψε ὅμως ἰδιαίτερως πρὸς τὸν τσάρο

κοδωνομίας. Καὶ ἐπιτέλους, ἄς θυμηθοῦμε καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σπουδῆς.

«Ἀντιπασσόμεσθε στὴν Ἱδρυσιν Τμήματος Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ Α.Π.Θ.»!

Εἴμαστε κάποικοι τοῦ Βόλου, μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τέκνα τῆς πολυτάλας Ἑλλάδος. Ἐκκλησιαζόμεστε στοὺς κεντρικοὺς Ναοὺς τοῦ Βόλου καὶ στὰ Μοναστήρια τοῦ ἁγιασμένου Πηλίου.

Μὲ μεγάλη λύπη παρατηροῦμε, τὸν τελευταῖον χρόνον ἰδιαιτέρα, τὶς ἀπαράδεκτες προσπάθειες καὶ ἐνέργειες κάποιων Θεολόγων καὶ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. καὶ τὸν ἡγετῶν τοῦ Κράτους, νὰ ἰδρυσθῇ Τμήμα Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν στὴν Ὁρθόδοξή Θεολογικὴ Σχολή τοῦ Ἀριστοτελεῖου Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ.)!

Ὡς γνωστόν, θρησκόμαστε ἐν καιρῷ καταγιστρίκης καὶ ἀνεξέλεγκτῃς μετανάστευσις ἰσλαμιστῶν παγκοσμίως, καὶ κυρίως στῇ Χώρῳ μας. Παρακολουθοῦμε ἀναυδοί τῆς οργανωμένως θροκοκρατικῆς ἐνέργειας τῶν φανατικῶν τῆξαντιστῶν ἀνὰ τὸν κόσμον. Γνωρίζουμε τὴν «νομιομητορίαν» ἐκ θρησκευτικῆς τους πεπιποθήσεως μιλλολοδοξίᾳ τῶν ἰσλαμιστῶν ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὸ Κοράνι, τὸ ὁποῖο ἀσπάζονται, καὶ τὸ ὁποῖο στρέφεται κατὰ παντός «ἀπίστου», κυρίως κατὰ τὸν Χριστιανόν. Βλέπομεν τῆς ἐπισταμένες «ἀνωθεν» ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ ὁμολογιακοῦ χαρακτήρος τοῦ Μαθῆματος τῶν Θρησκευτικῶν στὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα. Διαβάσαμε, ἀκούομε καὶ βιώνουμε τὰ σκοτεινὰ σχέδια τῆς Νέας Παγκόσμιας Τάξεως Πραγμάτων γιὰ τὴν πολιτοποίησιν τῶν ἐθνῶν, τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν παραδόσεών τους, μὲ τελικὸ στόχον νὰ ὀδηγηθῇσιν στὴν Παγκόσμια Κυβέρνησιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, καὶ ταυτοχρόνως θλιβόμενοι γιὰ τὴν ἐνθρόνισιν τῆς ἀπὸ τοῦ τοπικοῦ Ἐπισκόπου μας κ. κ. Ἰγνατίου Δημητριάδου καὶ Ἀλβιου στὴν Ἱδρυσιν Τμήματος Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ Α.Π.Θ., δηλώσαμε δημόσια μετὰ ἱερὰς ἀναγκῆσεως καὶ πάντοτε ἐμπόνως, τὴν ἀντίθεσιν μας:

Αντιπασσόμεσθε στὴν Ἱδρυσιν τμήματος ἰσλαμικῶν σπουδῶν στὸ Α.Π.Θ.!

Συμπαραστέκομαστε καὶ συντασσόμεσθε στὸ ἐκ δεξῶν πλεερόν τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Παναγιωτίτου Μητροπολίτου αὐτῆς κ. κ. Ἀνθιμίου. Ἐπιδοκίμαζομε τῆς εὐαρεστες τῷ Θεῷ ἐνέργειάς τους γιὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως, πολλὰ μὲ μάλλον μέσα στὸ ἴδιο τὸ σπῆτι, τὴν Θεολογικὴ Σχολή τοῦ Α.Π.Θ.!

Ἐπίσης, δηλώνομε ὅτι θὰ τοὺς στηρίξομε μὲ ὅποιον θεμικὸν μέσον θὰ ἐπιτρέπῃ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὸν φιλόθεο ἀγῶνα τους!

Εἶθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἡ Ὑπεράνα Ἐσπεράς, ὁ Πόλιουχος τοῦ Βόλου Ἅγιος Νικόλαος καὶ ὁλοι οἱ Ἅγιοι νὰ φωτίσουν ὅλους, ἡγέτες, κληρο καὶ λαὸ, ὥστε νὰ φανοῦμε ἀντίστοιχ τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ νὰ βαπτισθῶμε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, καὶ ὄχι μόνον νὰ ἀποκαλοῦμαστε ἔτσι, ἀλλὰ καὶ νὰ εἴμαστε.

Κάτοικοι τοῦ Βόλου

καὶ τὸν Πατριάρχῃ Μόσχας ἐπιστολῇ, στὴν ὁποία, χωρὶς διαταγμὴν, διατύπωσε μὲ παρηρησία τὴν ἀποψη τοῦ¹⁸. Στὸ γράμμα του ἐρωτᾷ τὸν Πατριάρχῃ Μόσχας, **μήπως ἐπιθυμεῖ καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ ἐντάξῃ ἐν τῇ δικῇ του δικαιοδοσίᾳ, μὲ σκοπὸ νὰ πλέγουν ὅλοι τὰ πόδια του**. Μήπως εἶναι λίγο τὸ ὅτι ἡ Μητρόπολις Μόσχας προβιβάσθηκε σὲ Πατριαρχεῖο καὶ ὁ προκαθήμενός του ἐκλέγεται ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο καὶ θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους Πατριάρχῃς; Ἐπιθυμεῖ τὴν ξένην ἐπαρχίαν, ἂν καὶ θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ μείνῃ ὡς ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως σὲ σχέση πρὸς τὴν Μητρόπολιν Κιέβου. Ἰσχυρίζεται οἱ λόγω ἀνάγκης χειροτόνησε τὸν Μητρόπολιν Κιέβου, κατὰ τὸν Δοσίθεο ὅμως δὲν ὑφίστατο ἀνάγκη ἀλλὰ φῆναι λοκτιμωσύνῃ. Γιατὶ, ἐρωτᾷ ὁ Ἱεροσολύμων, χωρὶς ἀνάγκη νὰ ἀλλάζουν τὰ ὄρια τῶν Πατέρων; ποῖος δύναται αὐτὸ νὰ συγχωρήσῃ; Ἐπειδὴ πράττει αὐτὸ χωρὶς καμία ἀνάγκη, ἀλλὰ πρὸς ἀκαιοποίησιν τῆς δικῆς του φιλοδοξίας, ὁ Πατριάρχῃς Μόσχας ἀντ' ἀνάθεο προξενεῖ κακὸ τόσο στὸν ἐαυτὸ του, ὅσο καὶ στὴν Ἐκκλησίαν. Πρώτον, ὅτι πρὸςἐνθεῖ βλάβῃ στὴν τιμὴ του, δεύτερον γιὰ αὐτὸ εἶναι ταπεινώσις καὶ σύγχυσις γιὰ τὴν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ παραβίασις τῆς ἐιρήνης τῶν χριστιανῶν τῆς Μητροπόλεως ἑκείνης, ἐπειδὴ οἱ ὑπαγόμενοι στὴν Πολωνίαν χριστιανοὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλέθων ἄλλον μητροπολίτην¹⁹.

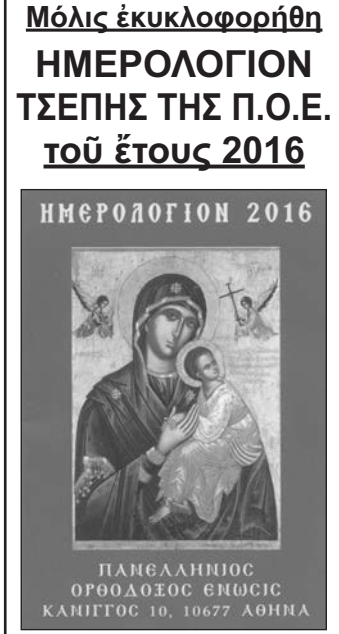
Ἀμετακίνητα τὰ ὄρια τῶν ἀρχαίων Ἐπαρχιών

Περατέρω ὁ Δοσίθεος ὑποδεικνύει ὅτι δὲν θεωρεῖ καθόλου ὡς παρακωλογία τῆς υπάρχουσας παρανομίας τὸ ὅτι Ὁ Οἰκουμενικός Ὁρόνος, ὅπως ἐμπειριστικῶς, δὲν δύναται νὰ ἐπιποτεῖ τῇ Μητροπόλει Κιέβου, λέγοντας ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἐξέλαμψε ἡ ὀρθόδοξη πίστις πάντοτε καὶ ἀκόμῃ μέχρι χθές, παρὰ τὴν μεγάλη ἀπόστασι, οἱ Ρῶσοι ἔχουν ἐπικοινωνίᾳ μὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπὸ αὐτὸ μόνον τὸ ἀγαθὸ προέρχεται. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μὴ σκοποῦμενο διὰβημα τῶν Ρώσων θεωρεῖ ὁ Δοσίθεος καθ' αὐτὸ ἀντικανονικόν, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν Πατέρων οἱ ἐπαρχίες εἶναι αἰσωτὰ νὰ μόνουν ἀπρόσβλητες στὰ δικὰ τους ὅρια καὶ γι' αὐτὸ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους δὲν δικαιούται νὰ ζητεῖ τὴν ἐξουσία σὲ ξένῃ ἐπαρχίᾳ. Ἡ Μόσχα ὅμως ἐπιθυμεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ξένην ἐπαρχίαν. Μὲ κανένα τρόπο λοιπὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δικαιολογηθῇ αὐτὴ ἡ πράξις. Ὁ Δοσίθεος γράφει στὸν Πατριάρχῃ τοῦ βορρᾶ ὅτι μόνον σίχως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπων καὶ ἀμαρτία ἀπὸ τὸ Θεὸ θὰ πείσι ἐξαιτίας αὐτοῦ στὸ δικὸ του ὄνομα. Φέρεῖ ὡς παράδειγμα τὴν ἐπίσημη τῆς Γ' Οἰκουμένης Συνόδου πρὸς τὸν Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἐξουσιάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Πατέρες αὐστηρὰ τιμωροῦσαν τοὺς παραβάτες τῶν διατάξεων. Ἀν ὅμως ἔθελε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν δικήν του ἐπιθυμία, λέγει στὸ τέλος μεταξὺ ἄλλων πολλῶν ὁ Δοσίθεος, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὑποχρέωσιν μας εἶναι νὰ τὸν προειδοποιήσουμε καὶ τὴ μεγάλην τὴν ἁμαρτία.

Τὰ ἄκυρα

Πατριαρχικὰ γράμματα

Τῆς σκέψεως αὐτῆς ἐξέφρασε καὶ στὴν πρὸς τὸν τσάρο ἐπιστολήν του, στὴν ὁποία διατύπωσε τὴν ἀποψη

Ἐκφυλογορήθη τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Πανελληνίου Ὁρθόδοξου Ἑνώσεως» τοῦ ἔτους 2016 μὲ θέμα: «Ἡ προστασία τῶν Ὁρθόδοξων πιστῶν ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν Ἀιρέσεων».

Θέλτετε νὰ μάθετε πῶς μὲ θαυματουργικὸν τρόπο ἀνημερώτιψαν οἱ αἰρετικοί, -ὁ Ὅσιος Πατάπιος, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος Τσαλίκης καὶ ὁ Ἅγ. Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης μὲ κ.ἀ. Θὰ τοῖς βοῖτε ἀπὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 2016 τῆς «Π.Ο.Ε.».

Μὰς ἐνημερῶνε τὶ σημαίνει αἰρετικὸς -ἂν ἔχουν μυσητήρια οἱ αἰρετικοί, -ἂν εἶναι Ἐκκλησία, -ἂν ἐπιτρέπεται οἱ αἰρετικοὶ νὰ στέκωνται παράνοτες στὴν θεία Ἐκκλησίαν. - Τὶ σημαίνει Παγκόσμιο Συμβολικὸν Ἐκκλησίον; - Πρέπειτε νὰ συνεγισθῶν οἱ διαθρησκιακοὶ διάλογοι;

Ἡμερολόγιον ἐγκυριωμ, καλίσθητο καὶ ἀπαραιτήτῳ σὲ κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανόν.

Τιμὰται 1€

ὅτι τουλάχιστον θὰ ἐπρεπε, νὰ ζητήσουν οἱ Ρῶσοι τὴν ἀναγνώρισιν τῆς αὐθαίρετης πράξεώς τους διὰ μέσου τῆς νόμιμης ὁδοῦ. Πρώτον, ἐπειδὴ ἀποτάθηκαν ἐπίσημα μόνον πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχῃ καὶ ὄχι πρὸς Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Δεύτερον, ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ χρήματα νὰ ἀποσπᾶσούν τὴν συγκατάθεσιν του. Δὲν εἶναι νηροπὴ ἐνῷπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐρωτᾷ ὁ ποιμενάρχης Ἱεροσολύμων, νὰ ἐξασφαλίςτε μὲ τὰ χρήματα τὰ πατριαρχικὰ γράμματα καὶ νὰ ἐρχεσσε ἐκ ἀντιθέσεως μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Θεὸ; Μοῦ εἶπε δικός σας ἀπεσταλμένος ὅτι θὰ δώσῃ τὴν ἐλεημοσύνην γιὰ τὸν Ἅγιο Τάφο μόνον τότε, ὅταν εμεῖς θὰ συνάξομε τὸ γράμμα ὅπως τὸ θέλει ὁ ἴδιος. Ἀν ὅμως δὲν θὰ τὸ γράψομε, οὔτε αὐτοὺς πρόκειται νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐλεημοσύνην. Περισσότερο φταῖε ὄχι γιὰ τὸ λόγο διὰ χωρὶς πατριαρχικὴ ἐυλογία κατακτῆσται τὴ Μητρόπολιν, ἀλλὰ ἐπειδὴ στείλατε χρήματα καὶ ζητᾶτε συγχωρήσιν, πράγμα ποὺ εἶναι φανερὴ σημάνια. Ὁ Δοσίθεος ἐρωτᾷ λοιπὸν τὸν τσάρο, ἂν τὸ γράμμα ποὺ θὰ παραλάβῃ ὁ Πατριάρχῃς Μόσχας ἰσκαίει ἐναντὶ χρημάτων ἀπὸ τὸν Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως εἶναι δίκαιον καὶ ὀρθόν. Τέλος ὁ Δοσίθεος ἀπεικονίζει μὲ βάθος πρὸς τὸν τσάρο καὶ τὸν Πατριάρχῃ Μόσχας καὶ τοὺς συμβουλεύει νὰ σκεφτοῦν καλὰ ὅσα εἶπαι, χωρὶς νὰ ἀποβλέπῃε σὲ πίστιν ἡ στεναχωρία τους, ἀλλὰ στοὺς ἰδίους ἀφῆναι τὴν τελευταία ἐπιλογὴ. Ἀν ὅμως δὲν τὸν ἀκούσουν, δὲν φέρεῖ τὴν εὐθύνην γιὰ τὴν ἁμαρτία αὐτή, ἐπειδὴ πραγματοποιήσῃ τὸ ποινικτικὸν τοῦ καθήκον²⁰.

Ὅχι ὁ πρώτος, ἀλλὰ ἡ Σύνοδος

Οἱ Ρῶσοι ἐρευνήτες, ὅπως π.χ. ὁ Ἀντώνιος Καρπίσεβ²¹, θεωροῦν κατανοητὸ τὸ γεγονός, ὅτι, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας δὲν ἐλαβε θετικὴ ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, μόνη προχώρησε στὴν πράξιν τῆς ἐνθρόνισις τοῦ Μητροπολίτη Κιέβου Γεδεών, τὴν ὁποία μετὰ ἀπὸ μερικά χρόνια, τὸ 1687, ὁ Πατριάρχῃς Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιος ἐνέκρινε μὲ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ ἀπόφασιν. Τὸ γεγονός ἦταν ταυτῆσμον μὲ τὴν ἐνασχί τῆς Μητροπόλεως Κιέβου στὸν Πατριάρχῃ Μόσχας.

Ἡ ἀποψη τοῦ Καρτσάοφ γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς διαπραγματεύσεως γιὰ τὴν ἐνασχί τῆς Μητροπόλεως Κιέβου στὸν Πατριάρχῃ Μόσχας δὲν πείθει, ἀφοῦ ἀπὸ κανονικὴ ἀποψη οἱ Ρῶσοι αὐθαίρετα προχώρησαν στὴν πράξιν τῆς ἐνθρόνισις τοῦ Μητροπολίτη Κιέβου Γεδεών καὶ μετέπειτα χρησιμοποίησαν πολιτικὰ μέσα, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἔγκρισιν τοῦ Διονυσίου γιὰ τὴν παραχώρησιν τῆς Μητροπόλεως Κιέβου στὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μόσχας. Κακῶς ἀναφέρεῖ τὴν πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ ἀπόφασιν, γιὰτί τέτοια δὲν ὑφίστατο, ἀφοῦ στὴν πραγματικότητα τὴν ὑπέγραψε μόνον ὁ Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιος. Κατὰ τὴν εἰσηγήσιν τοῦ Κυζίκου Καλλινίκου, **ἡ πράξις τοῦ Διονυσίου ἀπὸ κανονικῇ ἀποψη ἦταν ἐντελὺς ἀκριρ, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες λδ' Ἀποστολικῶ καὶ θ' Ἀντιοχείας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν στὸν πρώτῳ νὰ ἐνσργεῖ κατὶ χωρὶς τῆς ἡμῶν τῶν ἄλλων ἱεραρχῶν.**

Ἀναγνώρισις τῆς νέας καταστάσεως

Ὁ Δοσίθεος ἐγράψε αὐτὰ ποὺ πίστευε. Οἱ Ρῶσοι ἀπεσταλμένοι, ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι δὲν ὑποχωροῦσε καὶ ἐπέμενε πάντω ἐκ αὐτοῦ τὸ ζήτημα, καταέβησαν στὸν Μέγα Βεζήρι. Ὁ Σουλεϊμάν πασάς, ὁ ὁποῖος ἐξαιτίας τοῦ πολέμου ποὺ διεξήγαγε ἐναντίον τῆς Αὐστρίας, τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Βενετίας ἤθελε νὰ ἔχει ἐυμενὴ τὴν Ρωσίαν, ὑποσχέθηκε νὰ καλέσῃ τὸν Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων καὶ νὰ τὸν προστάξῃ νὰ ἰκανοποιήσῃ τῆς ρωσικῆς ἀπαιτήσεως²². Ὅντως ὁ Δοσίθεος ὑποχώρησε, συνέταξε ὅμως ἐνα ἀκόμῃ ἐξαιρετικὸ γράμμα. Ἀφοῦ τέλος πάντων πραγματοποιήθηκε ἡ ἐνωσις τῆς Μητροπόλεως τοῦ Κιέβου μὲ τὴν Μόσχᾳ, θεωρήσε, ὡς καθήκον καὶ μὲ ἐ

